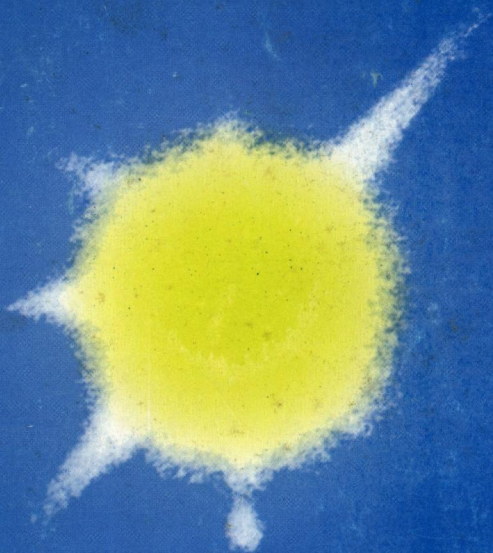

МЕТОДЪТ НА ИЗГРЯВАЩАТА ШЕСТА РАСА

КНИГИ

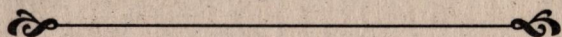
по
Беинса
Дуно

3

4

© Ноосфера, 1994
© Людмил Егов — компютърен дизайн
© Валери Бел — съставителство, коментари
1000 София, п.к. 1111, тел. 59-25-58

**МЕТОДЪТ
НА
ИЗГРЯВАЩАТА
ШЕСТА
РАСА**

по Беинса Дуно

Ноосфера
1994

Книга трета

РАБОТА В СВЕТА

НОВОТО

В света идва една нова вълна. Тя идва отвътре - като смут и вълнение в душите на хората. Днес новото работи чрез динамизиране на света, чрез очовечаване на неговата наука и култура.

Духовните хора говорят сладко, но само с медитиране и прехласване работа не се върши. Полята си остават пусати, хората си остават стегнати и чужди. Великото смекчава сега каменните ни сърца с картината на нищетата.

Човек с облагороден, мѣдър вид е протегнал ръка в подлеза и плаче. Всеки, който мине, бръква в джоба си и слага в ръката му нещо просълзен. Свещена музика струи от тази картина, която показва пробуждането на светските хора за милосърдието, за Великото място на ближния в нашия живот, за неразделимостта на живота.

Днес Христос идва да работи сред светските хора - да оживи тяхната наука, да вдѣхнови тяхното изкуство, да внесе чистота в живота им и преобразяваща сила в техните дела. Защото светът е пълнен с трудолюбиви работници, чиято инициатива е потребна за трансформиране на всичко преходно в непреходно, възвишено, ценно.

Чрез нищите духом животът призовава духовните да отидат в света и да приложат своето изкуство. Който има магическа дарба да лекува, да затрогва, да вдѣхновява, да радва - нека отиде в света, на хармана, където се приготвя хляба на живота. Минало е вече времето на затворените школи, на тайните светилища, на кулите от слонова кост. Днес светилища трябва да станат всички души, а Божествени школи - всички умове, за да се запали в тях огнището и светилника на Божествения творчески дух. От Изток и Запад, от сърцето и ума на човечеството идват работници в света да изпълнят симфонията на новия живот и да се благословят в изгрева на Великата проимяна. Ония пък,

които държат ключа на знанието и скрижалите на Словото в затворени школи, общества, юридически форми и не го дават, по думите на Христос ще бъдат изхвърлени във външната тъмнина. Там ще бъде плач и скърцане със зъби.

Свидетели сме на времето, в което "безверниците стават вярващи, а вярващите - безверници". Хората вярват, че всяка душа е висша ценност, на която трябва да послужат всички външни условия - общество, народ, блага. Новото знание разкрива душата като светилник - гравитационен център на условия. Ти трябва да посветиш живота си на душите, на ближните, които са съкровищници на възможности за твоето повдигане към възвишеното и красивото. В тези души е скрито върховното богатство на Битието, и когато ти свещенодестваш с тях в храма на доброто, животът трепти с фина взаимност, от която блика благоухание и щастие.

Това е великото и новото, което сега влиза в живота - призоваването на светските хора от Извора на Светлината в тях, от Върховното в техните души, да съградят една култура на вдъхновена инициатива, творческо многообразие и добро.

„Но казвам ви, че мнозина ще дойдат от изток и запад, и ще насядат с Авраама, Исаака и Якова в небесното царство; а чадата на царството ще бъдат изхвърлени във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби.“

[Матей 8:11,12]

„Знаете ли какво ще стане в бъдеще? — Овцете ще оправят своите пастири, слугите — своите господари, учениците — своите учители, децата — своите родители. Светът ще се обърне наопаки. — Защо ще стане така? — Защото младите има какво да дадат.“

[13,с.15]

Кои са младите? – Които имат размах. Ако вземете едно махало, ще намерите старите на върха, а младите – при основата. Старият, т.е. духовният, мъдрият, седи в центъра и наставлява, а младият е светлина, която носи своя трепет навсякъде – до най-дълбоката периферия на живота. Значи, старите са духовните, които стоят в сърцевината на живота. Младите са светските, които работят. От по-висше гледище, само Духът работи, но хората са обърнали наопаки този порядък. Духът не заема никакво пространство, той обитава центъра, но всъщност Неговото Битие има най-високата интензивност. Светът пък е подобен на вълни, които колкото се отдалечават от центъра, стават по-широки. Светът, т.е. младите правят големи пакости. Енергични са те – идват от високо място. Защо правят пакости? – Защото старите са заспали, изгубили са своята интензивност. Духовните, т.е. старите са се изместили от истинския център, изгубили са фокуса на живота и по този начин са се лишили от притегателната си сила. Защо са се обезличили? – Като обитавали дълго време високите места, те се счели за големи величия, поради което изгубили проникновението, силата и светлината на своя ум. Силата се крие в малките, а не в големите

работи. Малките деца имат голяма привлекателност и сила в себе си. Те са господарите в света. Възрастните обикалят около тях и им служат.

Учителят намира, че думата «светски» има по-силни вибрации от думата «духовен». Първата произлиза от «светлина», а втората от «духам». Духовните изразяват големия закон – любов към Бога – движение към центъра. Светските пък са носители на малкия, Христовия закон – любов към ближния.

Понеже съвременните духовни хора са изгубили Божествения център, те са изгубили и Божествената Любов и Мъдрост. Вместо божественото Себе те са възлюбili малкото илюзорно аз. Възлюбili са словото на своята кесия, школа, църква, партия, нация и пр. Духовните хора са великите праведници, фарисеи и книжници, които поучават обществото. Ако видите такъв праведник, ще го намерите отлично облечен, с фини маниери и голяма осведоменост. Ще видите изработено лице, уравновесеност, дълги изящни пръсти, аристократична осанка. От него лъха изрядност и авторитетност. Много естествено, думата «фарси» значи съвършен. Съвършен е той, но за себе си. Ако му дадете една по-големичка мотика и го пратите на лозето, къде отива неговото съвършенство?

Противоположни на фарисеите са «митарите». Можете да ги срещнете навсякъде в света. Те нямат духовните знания на фарисея, но са увлечени в своята работа. Тичат, щурат се насам-натам, вършат нещо. Физиономиите им не са така аристократични и изтънчени, но в тях се вижда увереността на практиката, на живота. Те могат да живеят безобразно, невежо, да правят големи престъпления. Понякога чувате някой бизнесмен да разговаря с някоя чиновничка, като пие питието си. При суматохата наоколо, при критичната ситуация на дадения случай, той гледа върха на чашата си и казва сякаш на себе си: «Огрешихме се, големи грешници сме.»

Сред духовенството ли ходеше Христос или сред грешниците и митарите? Той ходеше сред слепите, глухите, хромите, сакатите, сред грешниците, изпили до дъно чашата на нечистотата и престъплението. Сред винопийци и блуд-

ници пръскаше Той словото си; сред ония, които се покайват, които мечтаят и копнеят за възвишени неща. Учителят често обръща внимание на този контраст, защото в него е скрито нещо съществено.

“Христос се пожертва за света, за светските хора, а не за духовните.” [6, с.28]

„Аз не се интересувам от праведните хора; интересувам се от хроми, клосни, слепи, сакати – с тях ще отида при Господа, дето ги очаква голямо угощение.

Това е новата епоха – на възраждането. «Да възлюбих Господа.» [3, с.16-17]

Мислите ли, че фарисеят ще отиде да копае плевелите на народната нива? Той може да напише много книги, да отстоява много теории, но няма да вземе мотиката, няма да изпълни. Защо? – Защото има съзнание за своето достойнство, за своята велика мисия. Каква е неговата мисия? – Да изрече мъдри, велики слова, с които да наставлява. Да цитира какво са казали всички велики хора по даден въпрос. Да разобличи всички ереси, които развалят благопристойното поведение на народа. Праведен е той – по три пъти на ден се моли на Бога, следи законите на държавата и пр.

Грешникът пък, целия в кал и мръсотия, осакатял, изнемощял, с трепет поглежда към оня, който му подава ръка да го вдигне, измие и очисти. Ако изцелее и прогледне от истината, той счита всички правила, мъдрости и блага на предишния си живот за свинарство, готов е вече да пожертвува и живота си за чистото и свято.

«... слънцето ще потъмнее и звездите ще се разклатят». С други думи – светската власт ще изгуби силата си, а авторитетите – авторитета си. Кои са авторитетите, светилата в обществото? – Фарисеите. Те са авторите на всички мъдри обществени системи, които почиват на човешка мъдрост, но не зачитат Бога – Любовта. Колкото и мъдра да е една социална и нравствена система, която почива върху безбожието, безлюбие, тя е система на човешкото самомнение, тя е фарисейско учение, което отваря вратата на насилието. Тя служи на онзи, за когото се казва, че от край време е лъжец и човекоубиец.

„Това е новата епоха на възраждането. «Да възлюбим Господа». Сега си отива старата епоха на безлюбието. Идва епохата на великата Любов и побратимяване на всички страдащи и онеправдани в калта на греха. Идва епоха на велика Любов към Божествения център, към живия Господ – вечното Слънце на живота. Само тази Любов може да възроди и възкреси човешката душа за необятното училище в космичната йерархия на светлината, за висшето общение с възвишените и разумни същества на невидимия свят.

Днес хората уповават на парите си, на службите си, на приятелите си, но остават излъгани. Светът така е разбъркан, че всички устои падат като кибритени клечки. Учителят разказва случай с един полковник, който паднал ранен през войната. Войниците му побягнали назад и го отминали, а един непознат войник, изостанал с не съвсем чисти помисли, го взел на гръб. *«Аз уповавах на моите войници, вярвах, че те ще ми помогнат, всъщност излязох излъган. В помощ ми дойде един непознат войник, на вид нехранимайко – той ми помогна.»* [11, 102]

Учителят казва:

„Има хора, които дават много обещания, но нищо не изпълняват. Ако са ученици, от тях очакват много, но нищо не излиза. Други нищо не обещават, но, в края на краищата, от тях излиза нещо.“ [11, с.96]

„Казвам: Всички трябва да бъдем извън църквите, да работим в света. Да излезем на стъгдата, при бедните и страдащите, при угнетените и онеправданите. Там трябва да бъдат и свещениците. Това иска Христос от всички. Това е новото учение.“ [12, с.12]

Защо трябва да се отиде в света? – За да се заровят корените в добрата почва. Учителят винаги отива при най-вироглавите и упорити народи, които противодействуват на Духа. Там цари голямо безкултурие, голямо своеволие. В такава почва, обаче, има сокове и тор за новото. Светлината изпъква най-добре на най-тъмния фон. С други думи, светлината има своето гориво в тъмнината.

„Най-голямото добро в света ще дойде от най-лошите хора. Лошите хора са покрити със сняг и с лед. Като дойде слънцето, снегът и ледът ще се стопят,

ще се образува кал, която ще донесе най-големите блага. Тия хора ще бъдат носители на най-благородните и възвишени идеи, те ще бъдат най-самоотвержените хора. Такива, каквито сте, вие сами ще оправите света – никой друг не може да го оправи.” [3, с.172]

„Лошите хора са като отходна канализация, без която ще се задушите.” [14, с.8]

Учителят често обръща внимание на това положение. Школата е място за изпити. Този, който изпитва е самият живот. За да се научи да трансформира енергиите и състоянията си, да не губи своето разположение и равновесие, ученикът ще срещне ред дисхармонични хора, обстоятелства и състояния. Най-големите противоречия и дисонанси ще намерите в школата. Ученикът трябва да се научи да издържа, да овладява великата алхимия на волята, като има предвид величието на Божествения Промисъл, величието на бъдещето, което сам си изработва. В този смисъл, всички противоречия и страдания имат дълбок смисъл. Те подготвят човека да се кали, за да издържа висшите вибрации на Божествената радост. Според Учителя, на везните на справедливостта, сто човешки страдания се равняват на една Божествена радост. Заедно с това, лошият човек е трансформатор, без който животът не може да изпълни предназначението си.

„... и лошият човек, като омивалника, взима лошевината от хората. Като мине край тях, той взима лошевината им и ги облекчава. Добрият дава, лошият взема. Ако не намери лошо, лошият взема добро. Ето защо, добре е да имаш малко лошо в себе си, за да има какво лошият да вземе от тебе. Лошият се задоволява и с лошото. За него е важно да вземе нещо.” [7, с.37]

В този смисъл, злото има важно предназначение в живота. То е космична сила, която се движи обратно на доброто. То е друга еволюция, друго развитие. Злото не може да се унищожи, но може да се замести или трансформира. Без злото не би имало никакво триене, никаква енергия, никаква форма, никакво движение. Злото прибира своето си и по този начин очиства доброто. Когато падналите хора видят доброто, тяхната немотия, която имат от злото, вече е едно

чисто огледало, което отразява слънцето на доброто и им дава импулс да се повдигнат.

Навремето в братството имало една сестра, която внасяла големи напрежения. Държала да сяда до Учителя на трапезата, прекъсвала разговора, своеволничела. Това предизвиквало цяло брожение сред останалите. Учителят понасял много други подобни обстоятелства и се отнасял строго към недоволството на останалите. Той разглежда в Словото положението, че винаги в космичната йерархия, ученици на черната лежа присъствуват в бялата и обратно. *«Виe трябва да плащате дори на тези братя, защото се жертвуват и ви освобождават от нечистотии. Те са отходна канализация. Ако ги нямаше, щяхте да се задушите.»* Зло без добро не може и добро без зло – също. За да се изпълни великата задача на живота, доброто трябва да влезе в злото, без да се поддава на неговите вибрации. Хората, които са изпитали върху себе си вибрациите на злото, които са изпитали глад, жажда и задушаване за истината, те са истинските самоотвержени работници за новото.

„Ако един безбожник и безверник се жертвува за доброто на човечеството, в очите на Бога той стои много по-високо, защото, без да Го познава, е направил добро. Има много хора, които вярват в Бога, четат символа на вярата, разбират Христовите истини, но когато им дойде една добра мисъл, не са в състояние да я изпълнят. Затова аз ще обърна Христовото учение така: «За в бъдеще безбожниците и безверниците ще наследят Царството Божие, а съвременните вярващи ще бъдат изпъдени от Царството Божие.» Съвременните християни приличат на онзи слуга, когото господарят накарал да отиде на нивата да оре. Слугата казал: «Господарю, почакай, аз ще ти покажа по-лесен начин за изораване на нивата.» Минало седмица, две, но нивата още не била изорана. Християните мислят, че с молитвите си и с вярата си в Бога, ще прекарат по-лесен живот, макар и да не работят толкова много. Съвременните хора са смешни в своите изисквания към живота.» [16, с.207]

„Христос казва, че Синовете Божии ще бъдат изпъдени във външната тъмнина, а тия, които са въвн ще влязат в светлината. Днес Бог призовава тия хора. Необрязаните ще изпълнят това велико учение.” [8, с.65] »Полските зверове ще ме прославят, чакалите и камилските птици; защото давам вода в пустинята, реки в безводната, за да напоя людетe си, избраните си» /Исаия 43:20/. Полските зверове са социалистите, комунистите, които ще прославят Бога. Ако спрете вниманието си върху буквалния смисъл на стиха, ще се запитате, как е възможно полските зверове да хвалят Бога? Често хора с ниска култура, безверници, могат да славят Бога повече, откоколкото вярващи с висока култура.” [17, с.125]

За кои социалисти и комунисти се говори тук? – За хората, които, като са били заровени в материалния живот, в материалните човешки идеи, разбрали са тяхната безплодност, и когато Слънцето на Любовта изгрее, те поникват за Божествения живот. Тези хора са разбрали вече, че братството не е в материалните блага, не е в общия казан, но в това, да отвориш душата си и да станеш помпа, която полива душите на другите. Когато в живота на хората протече тази сила на всеобща връзка от помпите на техните души, в света ще настане най-възвишената активност, най-голямото изобилие. Мнозина сега се срамуват от социалистите и комунистите. Няма защо да се срамуваме – всички бяхме такива. Време е сега да хвърлим своите човешки идоли и всеки да погледне в себе си, да раздуха въгленчетата, които са останали. Така ще се роди пламъка на новия живот.

„Какво представя Йерусалим? – Материалният свят. Трябва да влезем в този свят, при страдащите и да им кажем: Животът има смисъл. Има надежда и за вас, да излезете от тежкото си положение.” [13, с.207]

Онези, които са призвани, не искат да влязат в Йерусалим, не искат да влязат в стомаха. Те казват: Ние сме от високо произхождение, не искаме да слизаме в ада. Къде е стомахът на човечеството? – Той е съвременното славянство. Сега всичко най-достойно от другите народи ще слезе в славян-

ството да работи. Само така може да се изгради Новият Йерусалим. Учителят казва:

„Религиозните спъват пътя на Царството Божие. Те са застанали напред пътя и не отиват по-нататък. Светските хора им казват: Вървете напред! Искаме да разберем какво нещо е Бог. А религиозните, застанали напред в този път, искат да наложат своите възгледи на света. Как може това? Че най-напред те нямаат образ за Бога!“ [13, с.213-214]

„Сега в България ще стане обратното, т.е. онова, което не се очаква. Народът ще изпревари духовенството. Той ще влезе по-напред от тях в Царството Божие. Народът разбира живота по-добре от тях.“ [4, с.226]

„Днес на всички се казва да влязат в света, там да работят. Едно време хората бягаха от ада, страхуваха се от него. Днес те живеят в ада и работят за повдигане на онези души, които са паднали и са се отклонили от правия път. Време е вече да се откажете от старите си убеждения, да съборите старите си къщи. Старото се събаря, ново вече се гради. Сцената трябва постоянно да се обновява; не може една и съща драма да се играе.“ [2, с.55]

Кои са старите къщи на хората? – Старите им идеи, убеждения, желания и стремежи. Старите им грешни тела, в които владее нечистота, лъжа и зараза. Къде е ада? – В бездушието, в безлюбието. Раят пък е в душите. Той е свят пълен с любов. Всяко общество с бездушие и безлюбие е ад, от който не може да се очаква нищо възвишено. В такова общество може да има хапане, но не и истина, която спасява. Истината, великият Учител в света, е огън, който пояжда устоите на ада, затова такова общество я отрича и преследва. Обаче, законите на разумната природа са справедливи – те регулират всяка неправда, всяка дисхармония. Идва един ден на съдба, в който Истината прави равносметка.

„Лъжата не се прощава на никого. Изобицо, колкото по-високо стои човек, толкова по-строги са към него. Не е позволено да се лъже в името Божие. Когато дойде някой Учител на земята, Той говори от името на Онзи,

Който го е изпратил на земята. Жалко е, когато хората не се ползват от Словото на Учителя." [18, с.229]

„Няма по-хубаво нещо от това, да говори човек истината. Който говори истината, той ще изпита всички блага на живота. Който не говори истината, той ще изпита всички страдания." [18, с.229]

Ето защо, по това, че човечеството страда, личи, че то е сключило някога договор с княза на лъжата. Всички сме в царството на този княз, всички сме наемници в ада. За да се освободим, трябва да чуем гласа на Учителя, на Истината в нас, да минем през вратата на душата и да влезем в условията на Божествената Любов. Това се очаква да стане сега в света.

Не можем, обаче, да дадем плода на Любовта, без да пусне корените си дълбоко в живота.

„Когато слънцето огрява черната, нечиста земя, тя постепенно се преработва и от нея излизат плодове със сладки вкусни сокове. Знаете ли отде идат тези сладки сокове? Няма да ви обяснявам, за да не разваля разположението ви. От нечистите неща в живота излизат най-чистите сокове. Ония от вас, които искат да станат светии, още отсега трябва да се готвят. От тях трябва да излиза аромат и свежест." [3, с.219]

Слънцето е емблема на Бог – великият Учител в света, към който всички растения се стремят. Когато този Бог напролет огрее земята, всички посети семена възкръсват. Които не се намерят посети в черната земя, остават за друга епоха. Както растенията се стремят към слънцето, така хората, които са посяти в добра почва, се стремят към невидимото Слънце на живота. Който е посят в добрата почва, Слънцето самò го възраства и той дава добри плодове. За целта, обаче, той трябва да се посеете, да тури силите си в движение.

„Вие трябва да турите на работа своите лоши мисли и желания. Иначе, те ще бъдат по-вредни.

Индусите казват: *Убий всяко желание в себе си. Аз казвам: Впрегни всяко желание на работа, не го убивай. Христос казва: «Отречи се от себе си.» Аз казвам: Възлюби себе си. ... Който не възлюби себе си, не може да влезе в Царството Божие. Да възлюбиш себе си, т.е.*

Божественото начало в себе си, това значи да бъдеш умен, добър и благороден. Като възлюбиш Бога в себе си, самия себе или своя висок идеал, това значи, да се облагородиш, да станеш разумен.” [3, с.42]

«Да възлюбиш Себе си» – това е велика наука, която се изучава в Школата. Ако ти не можеш да разговаряш със своите клетки, т.е. с поданиците на своята държава, ако не можеш да помилваш лицето си, като го миеш, ако не можеш да благодариш на всичките си органи за службата им, да им се усмихнеш вътрешно, да ги ободриш, какво разположение, какъв успех можеш да очакваш в живота си? Клетките, това са твоите ближни. Всички хора, всички същества във вселената имат представителства вътре в човека. Затова се казва, че животът на съвършения човек резонира с Цялото, че мисълта на съвършения се отразява в целия космос.

Когато обсъждаме великите събития, в които сме потопени, трябва да имаме предвид метаморфозата, която се извършва между изгряващия Христос и човечеството. Тази метаморфоза е подобна на процесите, които стават в организма на човека, т.е. трапезата, която Христос дава на стомаха, после на по-високо ниво – в дробовете и накрая – в най-висшите области на мозъка. Тази метаморфоза се извършва днес в организма на човечеството. Божествената трапеза се дава на пробудените, а другите са в недоумение, без да разбират какво става.

„Великият Учител не се занимава с невъзприемчиви ученици. ... материалният живот на корените възлиза нагоре към пръчките и се превръща в духовен. Когато пръчките дават цвят и плод, духовният живот се превръща в Божествен. Този живот подразбира семката на плода, която отново дава пръчки и се размножава. Коренът представя основата на живота. Всяко растение, на което корените са здрави, стои на едно място, дето ту работи, ту почива. Растение, което няма здрави корени, постоянно се мести, всеки вятър го поема в пространството. ...

Устойчивият ученик има убеждение, на което не изменя. Неустойчивият мени убежденията си; той все-

ки момент е готов да приеме чуждо мнение, да се откаже от убеждението си. Той мисли, че от всичко може да учи, но всъщност никога не дохожда до познаване на истината. Такива ученици има много в живота. Те приличат на онези хора, които очакват само на печалба от лотарията.” [1, с.36-37]

Коренът, основата, е душата, от която извира соковете на любовта, на живота. Ето защо, дървото на живота може да избуи само в ония души, които са гладни и жадни за Истината, за Божественото в света. Това са душите, които са посяти в добрата почва. Само тия души могат да се ползват пълноценно от Учителя – Слънцето на живота.

„Аз съм лозата, вие – пръчките.» Чрез този стих Христос определя, какви трябва да бъдат отношенията между Учителя и учениците. Учителят е лозата, учениците – пръчките. По-нататък се казва: «Който пребъдва в мене и аз в него, той принася плод много.» Пръчката пребъдва в кочана на лозата, но все пак ѝ липсва нещо, за да живее самостоятелно – тя няма свой корен. Лозата, обаче, има свои корени, води самостоятелен живот и предава живота си на пръчките. Следователно, докато пръчката научи великия закон на поляризиране, т.е. докато изработи своите корени и се спусне дълбоко в материята, да заживее самостоятелно, както Учителя, тя трябва да пребъдва върху кочана на лозата.” [1, с.36-37]

„Корените на живота са в плътта, а клонете – в духа. Понеже корените се стремят надолу, към центъра на земята, а клонете – нагоре, към слънцето, затова духът и плътта се движат в две противоположни посоки и се противят един на друг. Благодарение на противодействието между плътта и духа се ражда живота. Така, именно, плътта и духът извършват велика работа.” [1, с.26]

Ученикът няма корен, понеже не живее в душата си. Когато душата за кратки мигове го посети, той се чувства вдъхновен, усеща се, че всичко може да постигне. Защото душата това е кочанът, коренът, Божествената Майка,

Христос. Христос е Божествената Майка на новия човек, на новото човечество, която носи първата дума на Любовта.

Съвременният човек е заровен в пръстта, в низшите области на съзнанието. Само душата, в която живее виделината – великият Учител на живота, може да го научи как да произрасте, да свърже теченията между центъра на Земята и центъра на Слънцето. Тогава ангелите, т.е. разумните лъчи на Вселената ще слизат и възлизат в него, докато той цъфне и даде сладки плодове. За да постигне всичко това, човек трябва да се отрече от ограничителните условия и форми, от своето низше съзнание и разбиране.

„Пеперудата се храни с нектара на цветята, т.е. с добри мисли и желания, а бубата – с листа, т.е. с нисши мисли и желания. Кога човек е като пеперудата? Когато дава място на Духа, т.е. на Учителя в себе си. Той се нарича «Служител на Любовта».

Какво се иска от човека, за да служи на Любовта? – Пълно себеотричане.” [1, с.67]

„Едно се иска от човека: Христос да пребъдва в него. Това значи: Христос да живее в човека и да се проявява като светлина, топлина и сила.” [1, с.43]

Кога може човек да постигне Христовата светлина, топлина и сила? – При пълно самоотричане. Във физиката това се нарича «анихилация», т.е. присаждане върху чукана на лозата. За да стане това, човек трябва да се отрече от всякакво догматично мислене, от принадлежност към всякаква външна форма, но навсякъде да пие сокове от Духа, от фундаменталното, от истинното. Учителят казва:

„Четете всичко, но доброто дръжете и прилагайте. ... навред търсете Истината и като я намерите, извадете скъпоценните камъни от нея и ги вложете във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце и работете с тях.” [5, с.25-26]

Значи човек трябва да се освободи от всякаква догматична корист, от всякаква външна принадлежност. Някой смята, че трябва да принадлежи към някое братство или орден. Братството не е организация, нито институция, а начин на живот. Ако човек не пожертвува всички тия свои идоли, ако не научи закона на даването, на великия обмен във Вселената,

той не може да влезе в живота, не може да се присади върху чукана на Христовата лоза.

„Каквото е взел, човек трябва да го върне, но обработено. Който не разбира закона на даването, ще попадне под закона на пръскането. Който не иска доброволно да дава, той ще се пръсне като бомба. Смъртта не е нищо друго, освен пръскане.” [9, с.150]

В какво се състои обработването? Това е алхимията на живота: от стомаха да отидеш в дробовете и оттам – в главата. С други думи, от физическия свят да отидеш в духовния, при ангелските същества, а от там в Божествения. Това е движение към най-малките величини – от формата през съдържанието към смисъла на нещата. Заради възвеличаване великата тайна на този космичен процес в йерархията на светлината и съществата, великите Учители, т.е. изявеният Господ в света, слизат в сферите на гъстата материя, в света на мрака и нечистотата. Зад тази мистерия се крие тайната на грехопадението и възкресението, на вечния кръговрат на живота. Учителят казва:

„Каже ли някой велик дух, че не може да слезе на земята, всичко е изгубено за него. Той е длъжен да слезе, да напусне добрите условия и да изпълни програмата, която му е дадена.” [1, с.138]

Как трябва да изпълни тази програма? – Тихо, спокойно, подобно на естествените процеси в природата. Учителят често напомня този закон. Работете тихо и с постоянство, казва той. Много говорене води към нещастие. Човек трябва първо да даде плод и от плодовете си да раздава. Какво се ползват учениците, ако раздават фиданката, която им е дал Учителя, докато тя изсъхне. Не е ли по-добре да я посадят в своята градина, за да познаят плодовете ѝ?

Учителят казва, че за новото учение трябва да се работи тихо, без да се шуми. Какво ще стане, ако спра погребалното шествие и възкреся мъртвеца? – Ще дойдат журналисти, кебапчии, панаиржии, ще настане суматоха. Как ще се учите тогава?

Процесите на живота стават тихо, скрито от външните стихии, при голяма тайна. Какво ще спечеля, ако извадя сърцето си и ти го дам? Свещените идеи трябва да работят

вътре в живота и да изнасяме навън само своите опитности във вид на дарби, способности и умения. Ако кажеш една идея преди да е реализирана, духовете ти я открадват. Такъв е законът. Една изказана идея в 99 процента от случаите мъчно се реализира. Една неизказана идея в 99 процента от случаите има добри изгледи за реализация.

Значи при мълчание за своите възможности и сили, за своята магическа вътрешна работа за преобразяване съзнанието на съществата, великите Учители слизат в най-гъстата и нечиста материя, заради алхимията на живота.

„Върху нечистия тор растат чисти, красиви цветя. Те смучат сокове от тора, обработват ги и в края на краищата от тях излизат красиви цветя и доброкачествени плодове. Ето, и Христос, най-големият праведник, дойде в света да повдигне грешните, а не праведните.” [9, с.182]

„Христос дойде на земята да понесе греховете на човечеството, да ги купи и да ги обработи. Ако Синът Божи пое греховете на човечеството, защо вие очаквате за себе си друго нещо? С живота си на земята Христос показа пътя, през който всеки човек трябва да мине. На същото основание, иска ли човек да бъде Син Божи, той трябва да понесе греховете на човечеството и да мине през страдания.” [9, с.180]

„Ако някой от вас иска да стане светия, бих му дал следния съвет: да стане такъв, без да го знаят. Външно светията трябва да бъде толкова обикновен човек, че никой да не вижда светийството му. Само той да знае, но не и окръжаващите. И на Христос гледаха като на обикновен човек, който ходи по сватби, яде и пие с митаря и грециници. Образът на оня Христос, който е живял преди две хиляди години и образът на вашия Христос са различни.” [17, с.261]

„... за мъдреца грехът е богатство. Казва се, че Христос слезе на земята и понесе греховете на човечеството. Значи през две или три хиляди години Бог слиза на земята да вземе греховете на хората. Така Той внася хармония в живота. Питате: Къде носи Бог греховете? Къде ги хвърля? Не ги хвърля Той, но ги

преработва: от въглени Той ги превръща в диаманти. Греховете и престъпленията на хората Той превръща в добродетели." [17, с.300]

„Божественото в човека е готово всякога да купува неговото зло, неговите погрешки и да ги обработва, да ги превръща на скъпоценни камъни." [9, с.179-180]

„Вие мислите, че аз съм дошъл да пропагандирам някаква секта. Аз съм дошъл да ви науча да работите." [3, с.59]

Кой е Божественият работник в света? – Истината и виделината.

Значи, слънчевите лъчи проникват в земята, за да пробудят семенцата за живот, да ги извадят от ограничителните условия. Има, обаче, една сила, която се мъчи да им пречи. Коя е тази сила? – Формата. Като препятствува на лъчите на Духа, формата способствува на енергията Му. Енергията на слънчевите лъчи разпуква формата и внася своите качества в нейната същина. Отварянето на формите подразбира божествено освобождение на съществата.

„Често религиозните казват: Ние сме правоверни хора. – Да, правоверни сте, защото ви заставят да бъдете православни, католици, евангелисти или мохамедани. Това значи, да живееш вън от закона на свободата. Защо някои хора са свободни, а други нямат свобода? – Много просто. Свободен човек е оня, през когото тече широката Божия Любов. Той е извор, който няма кран и постоянно тече. Казваш: Искам да бъда свободен. – Докато имаш кран и течеш от време на време, не можеш да бъдеш свободен." [8, 281]

Да се отвори крана на човека, това значи влизане в закона на поляризация, дето соковете, силите, протичат, обработват се и се предоставят на други цикли. Това има отношение към изкуството за трансформиране на състоянията.

„... при каквото тежко положение да се намира, човек все има възможност да излезе от това положение, но трябва да знае, как да мине от единия полюс на живота в другия. Като минава през мъчности и трудности, човек влиза в ретортата на живота, дето се подлага на действието на киселини, на основи, на

огъвания, на масажи. Като мине през тия изпитания, като мине през огъня на живота, човек излиза чист, обновен и отива на другата страна на живота, дето царя радост и светлина, простор и свобода." [9, с.160]

„И тъй, времето, през което едно тяло се оформява, е наречено от науката «състояние на покой». Обаче, човек не трябва да мисли, че ще остане завинаги в състояние на покой, когато всички хора ще му дават. Щом вземе каквото му е нужно, колелото на живота ще се завърти и той ще влезе в друга фаза на живота, когато ще дава." [9, с.150]

„Ако приема божественото знание, без да го предава навън, човек сам приготвя условия за своята смърт. Един от законите на Божественния свят гласи: човек е длъжен да дава от богатата, които приема и на другите. След като задържи за себе си толкова, колкото му е нужно, останалата част, колкото малка да е, той трябва да я даде на своите ближни. Задържи ли всичко за себе си, той приготвя условия за собствената си смърт. Тъй щото, кажем ли, че човек трябва да живее безкористно, ние подразбираме спазването на този закон. Всяко нещо, което Бог е вложил в човека, трябва да излезе навън, да се употреби за благо на самия човек, както и за благо на неговите ближни. Не постъпи ли така, той изгражда своето нещастие, своята смърт." [9, с.154-155]

„Много работи ще научите и на земята. Те ще бъдат основа и за оня свят. Например, ядете твърда храна, но ако тя не се превърне в течна, и не се приеме от мозъка като кръв, нищо не може да се постигне. Без кръв в мозъка никаква мисъл не може да се роди. Следователно, ако вие не носите известен материал от физическия свят, разбиранията ви за духовния живот ще бъдат непълни. Физическият живот е импулс за духовния." [7, с.334]

Между космичните течения на електричеството и магнетизма, които протичат през човечеството, т.е. между мъжете и жените, умовете и сърцата, светските и религиозните има голям дисбаланс, вследствие на което животът на

Цялото е подпушен и не може да протича правилно. Това нарушава космичния кръговрат на живота и предизвиква напрежения, противоречия и страдания, предизвиква ограничения и недоимък. Как може да се изправи това положение? – Чрез децата, т.е. чрез Истината, чрез солта, чрез принципа на равновесие в живота. Трябва да стане едно кръстосване и уравнивяване на полярните сили във всичко.

До дисбаланса в съвременния свят се е стигнало поради кривата човешка мисъл, създадена от космогонични причини. Тази мисъл вече се е материализирала в конкретни условия на дисбаланс, които са подобни на бетонна каша. Втвърдили се тази каша, тя те хваща за краката и не те пуска. Тази каша е резултат на големееенето, великото заблуждение на съвременния свят.

„Гордостта, щестлавието счупват осите на ума и на сърцето. Това е неумолим закон. Влезе ли в човешкия ум, гордостта сваля човека от висините, до които е достигнал, в най-големите дълбочини. Ето защо, който се е натоварил чрезмерно с енергиите на доброто, трябва да се разтовари. Затова казваме, че богатият трябва да посещава бедния и бедният да посещава богатия, взаимно да облекчат положението си. Ако богатият ходи при богат и бедният при беден, осите и на двамата ще се изкривят или счупят. Богатият да търси беден човек, но пълен с добродетели; бедният, пълен с енергия за работа, да търси богат човек. Този е начинът за правилно трансформиране на енергиите. Така постъпва разумната природа, така постъпва Бог. Той кръстосва силите в природата, с цел да ги уравни, да подобри живота.” [17, с.144]

„Христос дойде на земята, за да избави хората от греха, а с това заедно, да освободи човешката душа от материята, с която се е оплела. — Как ще я освободи? — Чрез киселината, която носи в света. Само киселината е в състояние да разкъса връзките на материята.” [1:98]

За разбирането на този текст, ще приведем един откъс, в който Учителя разисква върху елементите на Божествената алхимия:

„... за да се извърши една химическа реакция, нужни са две тела, които взаимодействуват помежду си и се получава трето тяло. За тази цел е нужен огън. Той топи и окислява телата. Благородните вещества се топят от огъня, а неблагородните се окисляват и разлагат. От гледището на Божествения закон, т.е. от гледището на алхимическия закон, кои са двете тела, които си взаимодействуват? Това са небето и земята, съставени от четирите главни елемента: въздух, вода, огън и земя, т.е. от твърда, течна, въздухообразна и светлинна или лъчиста материя. Като резултат на това взаимодействие се явил човекът, петият елемент, наречен «малкият свят». Ако земята и небето в човека не се съединят, как ще се роди истинският, вътрешен човек? От гледището на алхимията, земята е основа, небето – киселина, а човекът – сол. Затова Христос казва: «Вие сте солта на земята.» Под «Киселина» се разбира Божествената сила, която прониква навсякъде и твори, създава нови светове. Под основа се разбира съвкупност от сили, които съдействуват на Божествената сила да събере необходимите елементи за създаване на човека – малкия свят. Като се говори за небето, не подразбирам рая, защото той е състояние, а не място на блаженство.

Като говори на учениците си за блаженствата, Христос пак разбира състояния, които човек преживява. Той казва: «Блажени нищите духом, защото е тяхно царството небесно.» Под «нищ духом» се разбира човек, който лесно се топи и разтваря. Това са качествата на солта. Добрият човек трябва да се топи като солта. Турите ли сол във водата, тя веднага се разтваря, без протест, затова Царството небесно е нейно. Водата е основа, носителка на живота, а животът – едно от условията за придобиване на Царството Божие. Като пада на земята, снегът се топи и така носи своето благословение за живота.

Докато хората тлеят и се мъчат, а не се топят, злото ще се шири и управлява света. – Защо се мъчат хората? Защото са твърди, не се топят. Казано е в Писанието: «Затвърде сърцето на този народ.» [1, с.95-96]

Днес всички виждат и чувствуват този процес. Господ работи в света с Божествената киселина, която предизвиква противоречия и страдания, брожение, разкъсване на старите връзки. Той иска да разтопи вкоравения бетон, който ни е хванал в своите клещи, да разтопи твърдостта и вироглавието на хората, за да внесе в тях мекия елемент на любовта и живота. Страданията в света показват, че една напреднала цивилизация, една висша разумност работи между хората.

Твърдата материя представлява догматичното, установеното съзнание на хората, хипнотизирано в закостенелите форми на физическия свят. Не че физическият свят е вкостенял, но разбирането на хората го прави такъв. Сега Господ раздвижва мозъците на хората, разкъсва всичките им вкостеняващи вериги и връзки, и ги праща на работа. Въпросът е, силите на човека, силите на обществото, силите на човешкия живот и разум правилно да се поляризират и урівновесят. Това може да стане, ако хората осъзнаят законите за поляризиране и трансформиране в живота и съзнателно ги изпълнят. Учителят казва:

„Хората се делят на мъже и жени, но не са истински мъже и жени. Те играят ролята на такива. Жената символизира любовта, а мъжът – мъдростта.” [1, с.99]

С други думи, мъжете и жените, светските и духовните, богатите и бедните са киселини и основи, които трябва да взаимодействуват помежду си по всички правила на Божествената наука. Ако взаимодействуват така, мирът и любовта ще дойдат на земята и душите на хората ще заблестят като скъпоценни камъни. Учителят казва:

„Ако киселината и основата не си взаимодействуваха, щяха да се проявят като разрушителни сили. Понеже те си взаимодействуват и образуват сол – носителка на живота, разрушителните сили не се проявяват.”

[1, с.98]

Значи, духовното и физическото в човека трябва да се проявяват ръка за ръка:

„Не може ли душата да се прояви без тяло? – Не може. Както солта не може да се прояви без киселина и основа, така и човешката душа не се проявява без тяло. Такъв е закона на физическия свят.”

Учителят казва на едно място: *«Понеже възрастните не можаха да оправят света, децата ще го управляват.»*

Като гледа, че майките и бащите, т.е. духовните и светските, не се погаждат, Господ кръстосва техните сили, за да даде наследството си на Божествените деца. Това са хората на новата култура, на новата раса. Те не са нито религиозни, нито духовни, нито светски, но Божествени деца на кротостта и смирението, на любовта и светлината. Сега въпросът е да се извърши този велик процес на поляризиране, трансформиране и уравнивяване в живота. Този процес трябва да се извърши първо вътре във всяка душа, а после и в обществото.

„Христос казва на учениците си: «Вие сте солта на земята.» За себе си казва: «Аз съм виделината на света.» Солта играе важна роля на земята. Даже и светлината не може да се прояви без сол. Наистина, учениците на Христа бяха среда, чрез която Той се прояви. Солите се състоят от две неща: от метал и металоид, или от метал и остатък от киселини. Но солите не се намират отделно нито в киселините, нито в основите. За да си обясните, как се образуват солите, посейте едно житно зрънце и наблюдавайте как расте и се развива то. Растенето е процес на духа и не се дължи нито на земята, нито на слънцето. Земята и небето, съединени в едно, дават условия на духа да се прояви. На евангелски език под «дух» разбираме сол. Дето е духът, т.е. солта, там има съзвучие; дето духът отсъствува, там съществуват противоречия.” [1, с.97]

„Желанията и идеите идат от небето, а се реализират на земята. Тя е майка на проявения човек, а небето – негов баща; земята е душата, а небето – духът на човека. Те са работили, за да го създадат, те работят още, за да го усъвършенствуват.” [1, с.98]

Небето и земята са подобни на мъжа и жената, ума и сърцето, науката и религията. Учителят казва:

„Опашката е жената, т.е. онзи член на общия организъм, който свършва работата. Главата започва работата, а опашката я свършва. ... Питам: «Какво струва главата без опашката?» Цялото тяло е опашка на главата. ... някога сме опашки, а някога глави. Когато извършим някое движение, тогава сме опашки, а когато намерим онзи велик закон на организиране, тогава сме глави.» [16, с.62]

Понякога може да възникне противоречие при вникване в горните мисли. То произлиза от следното. Понеже мъжете се стремят към жените и жените към мъжете, едно прекръстосване става в света. Мъжете ще станат жени, а жените – мъже. С други думи, мъжете ще изпълнят работата на жените, а жените – на мъжете. Чуден е за нас този процес, но той вече се извършва и в двете посоки, т.е. право и обратно, едновременно. Учителят казва:

„Религията има отношение към сърцето, т.е. към човешките чувства; науката има отношение към ума, т.е. към човешките мисли; общественият живот има отношение към човешките постъпки.» [17, с.225]

„Иде нова култура на света, която ще съедини двата принципа – на мисълта и на живота. Тя е културата на милосърдието или културата на Любовта.» [3, с.53]

Кога ще влезем в тази култура? – Когато небето и земята в човека се съединят.

„Религиозните искат да слязат от висотата, на която са застанали; светските искат да се качат нависоко, но и едните и другите се отбягват. Те не знаят, че едни други могат да си помагат. Едно е нужно: да сменят местата и службите си. Един от великите закони на природата е законът на обмяната.» [1, с.41]

„Има хора вън от църквата, които са разбрали живия Христос по-добре от ония, които са в църквата. Хората в църквата са прави по ум, криви по сърце, а хората вън от църквата са прави по сърце, криви по ум. Ние сме решили да оженим правите по ум и криви по

сърце с кривите по ум и прави по сърце. С този процес ще започне новата култура." [19, с.62]

Отношенията на небето и земята, на слънцето и черноземата почиват на дълбоки закони, които могат да се проследят във физиката и психологията. Учителят казва:

„Черният цвят е в постоянна борба с белия, иска да погълне всичката му енергия, да го управлява. Белият цвят, като се бори с черния, иска да проникне в него, да го контролира. ... Черният цвят, като поглъща лъчите на белия цвят, сам се разрушава и става основа на новата култура. Черните хора със своите силни чувства стават основа на културата. Белите хора не харесват черните, но без тях култура не съществува – без чернозем никакво жито не се ражда. ... Ще турите бялата жена в черната и те заедно ще родят много плод.” [8, с.261]

Това е една иносказателна мисъл за взаимодействието на висшата и нисшата душа на човека, но тя има отражение и в обществения живот. Висшето, като слиза надолу, се ограничава, а низшето, като се стреми нагоре, се разширява.

„Дух и материя са двата полюса на Битието. В материята се крие горивото на духа. Колкото по-гъста става материята, толкова по-големи безверници стават хората.” [3, с.113-114]

Това е Божествен закон, който работи в цялата Вселена. Понеже земята навлиза в по-фина, по-рядка среда на пространството, вярата, т.е. умът на хората ще се усили. Следователно, тяхното зрение ще стане по-остро – ще прогледат в невидимия свят, където ги очакват големи изненади. Същественото е, че ония, които се съзнават невежи и желаят да учат, имат по-добри условия за развитие от други, които са «камили натоварени с книги». Те са вече кандидати за човеци, за ученици на Истината. Те са на път да се пробудят за новата култура. Учителят казва:

„Не се обезсърчавайте, защото Бог работи в света, във всяка жива душа. Той ги обединява. Той сам може да свърши работата си без мене, но като ви говоря, аз ускорявам вашата еволюция. Това, което можете сами да постигнете в една година, с мене ще го постигнете

в един ден. Кажете ли някой, че не иска да учи, че няма нужда от учител, той е в положението на животно.”

[3, с.325]

Това е болезнена, горчива истина. Колко хора има, които вървят с блуждаещ поглед в живота, живеят ден за ден, с презрение и насмешка към всички, които следват някакви идеали. Колко престъпление и невежество има наоколо, в което не може да проникне никаква светлинка, нищо свято. И тези глави ще узреят, но по продължителния път на страданието. В Божествения Промисъл има промислен план за всичко.

„Човек страда, за да намери щастието. Човек умира, за да намери живота. Човек е невежа, за да придобие знание. – Защо хората мразят? – За да намерят любовта. – Защо лъжат? – За да намерят истината. – Защо хората са недоволни? – За да намерят доволството. Следователно, за да дойде до положителното в живота, човек неизбежно ще мине през отрицателното. Колкото и да се пази, човек все ще мине през закона на контрастите: ако един момент е щастлив, на другия ще бъде нещастен. Този закон има отношение не само към отделния човек, но и към всички хора. Той е закон на единство и закон на общност.” [9, с.159]

По какъвто и път да мине, сега или в далечното бъдеще, човек ще влезе в новата култура. Какво трябва да научи, за да влезе в тази култура? – Закона на милосърдието – да послужиш на другите в тяхното повдигане. Учителят казва:

„За да бъде щастлив, преди всичко, човек трябва да бъде слуга. Само в служенето човек познава себе си. Истинският живот се изразява в служене.

Първото положение, което човек трябва да заеме, е да стане слуга и да съзнае своята работа, да я изпълнява с любов. ... Съзнаваш ли, че можеш и трябва да слугуваш, всичките ти работи ще се оправят.”

[9:138]

Като служи, човек, усилва вратата и любовта си.

„Вратата е храна за душата, както хлябът – за тялото. – Кой може да омеси по-хубав хляб, господарката или слугинята? – Слугинята. Господарката доставя мате-

риал за приготвяне на хляба, а слугинята замесва този материал и прави от него хляб. Господарката представя идейния живот на човека, отдето слизат идеите. Той само ги омесва и прави от тях хляб. Недоволството на човека се предизвиква от слугинята. – Защо? – Като мисли, че е господарка, тя иска да ѝ се отдаде нужното почитание и уважение.” [9, с.134-135]

„Защо хората не успяват в живота си? – Защото слугите измъчват господарите си. Низшето измъчва висшето в човека. Обикновените идеи се налагат на великите, вследствие на което човек минава през големи страдания. Какво прави тогава Божественото? То полива човека с кофа студена вода. Страданията, които човек преживява на земята не са нищо друго, освен заливане със студена вода. Какво трябва да направи човек, за да се освободи от страданията? Той трябва да изпълни своето велико предназначение – да служи на Бога. Велико е това предназначение, защото като служи, той ще познае себе си и своите ближни, ще служи и ще помага и на тях с любов. Хората се страхуват от думата «Слуга», понеже имат предвид слугите, които работят за пари и без любов, без съзнание за своята служба. Ние говорим за служене от любов, както са служили пророците и апостолите. Думата «служене» е свещено звание. След като си служил на Бога добре, тогава само можеш да се наречеш Син Божи. Докато не си бил слуга, ти не можеш да бъдеш син. Само синът знае, как трябва да служи на баща си.” [9, с.137]

Навремето, когато Христос каза: «Дойде часът!» имаше предвид изкуплението на грешниците. Днес идва време грешниците да се пробудят и да се новородят като Божествени деца на новата култура. Като виждаше този светъл ден, Учителят отдавна го предрече, като каза на своите ученици:

„Бъдещето носи едно чудо на света: вярващите ще станат безверници, а безверниците – вярващи. Ония, които са в Царството Божие, ще бъдат изпъдени навън, а тия, които са вън, ще влязат в Царството Божие. Това се очаква да стане на земята. За да не ви изпъдят от Царството Божие, излезте преждевременно, за да

помагате на братята си, които искат да влязат вътре. Христос иска да ви види с безверниците, и заедно с тях да влезете в Царството Божие. Христос казва: «Синовете на Бога ще бъдат изпъдени от Царството Божие.» Като знаете това, кажете в себе си: Господи, искам да бъда в света, да работя за по-малките си братя. Казвай: Господ е добър към мене. – Господ е добър към всички, но вашите отношения към хората не са еднакви.» [8, с.40-41]

Тези думи, казани още в началото на века са предупреждение и към последователите и учениците на Учителя. Те запазиха Словото, но при тежките условия, тормоза и психозата в обществото не успяха да дадат образец с Паневритмията, музиката, лечебните, възпитателни и научни методи на учението. Някои от тях постигнаха високо съвършенство и мъдрост. Животът и творчеството им първа ще се изнесе като пример за обществото. Други бяха прът в колелото, за да се изпълни предсказанието: фарисеите и книжниците винаги завладяват ръководството на външните организационни форми. Защо е така? – Защото Духът не работи с никакви организационни форми. Той работи в душата на народа. Учителят им казва: Не мислете, че сте някои величия. Били сте такива в миналото – и царе, и жреци, и управници. Мнозина от вас гониха и изгаряха богомилите и сега трябва да изплатят греховете си. Господ ще повдигне всички, които послужат на делото Му.

Защо се завладяват външните форми от фарисеите? – За да отидат учениците в света и да работят. Днес всеки ученик, свободен от догматизъм, сектанство и елементарно мислене, е в света, и работи за великите трансформации, които се извършват. Учителят казва същото още в зората на Школата: Вие сте малките деца, които се държат за полата на майка си. Моите ученици са в света и работят.

Защо не можа да се даде образец с методите на учението?

– Защото така е определено. Талантливите, даровитите, майсторите в света ще изпълнят. Днес Славата Божия идва не от религията, а от науката. Като се почне от квантовите и релативни основи на физиката и се стигне до съвременните направления, ние имаме една наука за светлината, за любовта,

за голямото обединение. Науката е прерогатив на света, а не на религиозните. Учителят казва:

„Аз съм дошъл да помогна на този народ, да разгледам всичките му недоразумения и да отстраня препятствията му.

Вие сте поканени да работите и ако вървите подир мен и не се спъвате, ще бъде добре за този народ. Успехът на този народ зависи от това, как вие ще работите. Този народ се нуждае от хора, които да му помагат, а не да спъват напредъка му.

Знайте, че ако това дело се спъне, спъвате и българския народ, спъвате и себе си.

Вие трябва да обичате всички хора и да почитате убежденията им, без да ги критикувате и осъждате. Желанието ми е да изчезне дисхармонията във вас, която причинява редица пакости. Вашите мисли ме измъчват, затова, повдигнете се като хора разумни и благородни. Заради Бога искам да направите този велик подвиг – помирението.

Защо ви помагам аз – защото искам да помогна и на другите хора, които са подир вас, а вие сте им запушили пътя.”

Същото казва Христос на фарисеите. Защо е така? – За да се прослави Божието Име в света.

На едно място Учителят казва: «Матей! – Това е новото учение.» Кой е Матей? – Митарят, който напусна митарницата и тръгна след Христа. Днес митарите са призвани да познаят новото учение и да го приложат в живота си. Не е необходимо да създават ордени, организации, братства, но да станат истински човеци. Защо трябва да го приложат? – За да не попречат фарисеите на идването на новата култура. Днес някои, които играят Паневритмията я разглеждат като гимнастика. Светът гледа с ирония и насмешка на това. Учителят казва:

„Бог изпрати Великия Си Дух на земята, а вие сте назначени на служба при Него като стрелци и телохранители. Дадено ви е оръжие в ръцете, с което строго да пазите изпълнението на Великия Закон, т.е. да пазите мира и хармонията в човешките души, а не

да насочвате даденото ви оръжие против Великия, всявайки раздори и разногласия помежду си.

Внимавайте! Оръжието ви е дадено. Зависи от вас, къде ще го насочите, дали против низшите души или против оная Велика Огромна Божествена Сила, която само с мисълта си може да ви заличи от лицето на земята.

Велико оръжие е Паневритмията, която ви дадох. От вас зависи къде и към кого ще го насочите и от това зависи мира и хармонията не само между вас, но и в света.

Ако правилно изпълнявате упражненията на Паневритмията, положителните сили в природата ще текат през вас и Божествената Любов ще ви свърже един за друг, в безкрайния кръг на Всемира. Обаче, правите ли грешки в паневритмичните упражнения, вие насочвате оръжието си против Великото, към Бога и съответно спъвате собственото си развитие. И казвате после, че този или онзи е крив за сегашното ви положение в света. Никой не, ви е крив, а само вие самите, защото погрешното изпълнение на паневритмичните упражнения предизвиква отрицателно отношение на силите в Природата и те, именно, разбъркват кашата в света. А виновни за нея сте вие.”

Трудно е да си представим сега напрегнатата тягостна обстановка, в която Учителят поставя основите на учението. Преследването, хулите в пресата, тоталната враждебност на обществото. При тия условия, с велико търпение, Учителят работи върху готовите души и изгражда в тях много свършени качества. Той тихо посява семето сред това «племе на раздори», сред което често се налага да бъде строг и предупредителен.

„По резултатите в невидимия свят съдя за същността на нещата. Някога, като седя и размишлявам, усещам, че нещо ме жегне – една стрела дойде до мене. Търся причината и я намирам. Един от моите ученици е направил нещо, което причинява болка. Аз възприемам болката като стрела. След малко дойде друга стрела. Сега една от ученичките ми е направила някаква пакост. Аз взимам малко слюнка от устата си,

намазвам раната и болката минава. Така знаят, така постъпват. След това тия ученици идат при мене, искат първи места. Не, това вече няма да се повтори. Цели 22 години правих опити, но от тази година за никого, никакви изключения. Няма да се мръдна от мястото си нито на една сто милионна част от милиметъра. Ако не сте готови да изпълните закона на любовта, ще знаете, че нямам нищо общо с вас. Друг път няма да се занимавам с вас. И да искам да ви срещна, не мога. Други ще се занимават с вас. Законът на любовта е строг и взискателен. Ако го изпълните, добре ще бъде за вас. Ако не го изпълните, аз ще вървя по моя път – надясно, а вие ще си останете наляво. И тогава, колокото повече време минава, толкова повече пътят се отклонява. Аз ще поема нагоре, а вие ще останете долу. След хиляди години пак ще се срещнем, но при други условия.” [8, с.312]

Някои от учениците проявяват голям индивидуализъм и своенравие – по времето на Учителя създават свои вградени школи, стремят се към духовно водачество. Други, като не слушат или се противопоставят на съветите на Учителя, дават на обществото повод за криви заключения. Те са фарисеите и книжниците, които се стремят към големство, към оглавяване. Има, обаче, и други – незабележимите, чистите, скромните души, които приложиха и вляха своята светлина в живота. На тези скромни труженици, които заеха последното място и послужиха напълно на Христовото милосърдие, Учителят посвети своята работа в България. Те бяха като последни грешници, смирени и жадни за съвършенството.

„Като по-интересни хора, предпочитам грешните пред праведните. Праведният мисли повече за себе си или за малко неща. Грешният, обаче, мисли за повече неща и за повече хора. Един грешен човек решил да стане праведен и да се освободи от лошите си мисли. За тази цел, трябвало да раздаде всичкото си имане на бедните. Раздал имането си на бедните, но лошите му мисли не го напуснали. Той си казвал: Направил съм някакви нови грехове, защото лошите мисли не ме напуснаха. Седи той и мисли какво да направи, за да се освободи от лошите си мисли. Ето защо, аз предпочи-

там грешния човек. Той мисли постоянно, какво да направи, за да се очисти от греховете си. – Голямо разнообразие има в неговия живот. Праведният седи доволен от себе си и казва: Благодаря на Бога, че не съм като другите хора.” [15, с.154-155]

Сега идва времето на онези, които са заели последното място. Те са тружениците, които не се спират на служби, но гледат благото на живота им да протича през градините на всички жадни. Те са разумната сила, която влиза в света и го преобразява.

„Христос казва: «Взemi последното място, за да вземеш първото място!» ... Ако човек вземе последното място, значи главата влиза вътре в самото тяло. ... Защото, ако всичко, което съставлява човека, се събере в главата, ще имаме човек само от една глава. При това положение, с какво ще ходи човек, с какво ще работи, с какво ще диша, с какво ще яде?” [12, с.3]

„Последното място е най-износното място. То има даже практическо приложение. Човек, който е заел последното място, не се нуждае да го пази някой отподире му. Където и да ходи, той се намира на най-безопасното място. За такъв човек всички казват: този човек е незабелязан от никого. В което и общество да влезе, никъде не го виждат. Но незабелязаните хора, тези, които държат последното място, са хората, които движат света.” [12, с.19]

„И тъй, човек трябва да вземе последното място. Последното място е физическият свят. От физическото трябва да започнете. Вие трябва да изучите физическия свят в неговата пълнота, та като разбирате физическия свят, когато дойде вашият Учител, ще може да ви предаде по-висока наука, ще се качите една стъпка по-нагоре.” [12, с.10]

„На последното място стоят най-учените, най-възвишените хора. Най-великите адепти също там ще ги намерите. Като дойде Христос, кое място зае? – Последното. И всички велики Учители, които идват сега на земята, са скрити, няма ги и те също заемат последните места. А ония хора, които сега управляват света, които са начело, заемат първите места, но когато дойде

Великият Господар, който е направил света, ще каже: «Приятели, вие, които бяхте досега на последните места, елате да заемете първите места, елате да си вършите работата!» Следователно, ще дойде един Божествен ден, в който ще стане нещо." [12, с.27-28]

Какво трябва да стане днес? – Митарите да напуснат митарницата и да тръгнат след Христа.

Учителят се обръща към митарите с Христовата притча за блудния син. Той минава край митарницата и казва: Дойди след мене! Това значи: Излез от Египет, от робството и ела подире ми. Аз ще те заведа в твоята истинска родина, да живееш на свобода и воля.

„От всички се изисква смирението и съзнанието на блудния син. Всички талантиливи, гениални и свети хора са излезли все от блудния син, от този нехранимайко, за когото бащата закла най-угоеното теле. От другия син пък, който се разсърди на баща си, че приел блудния син с любов, са излезли всички аристократи, всички недоволни хора. От вътрешното смирение на човека се раждат всички най-хубави чърти, най-хубавите плодове. Тъй щото, време е вече хората, като блудния син, да се върнат при Баща си. Баща им ще ги приеме, ще заколи най-изхраненото теле за тях и ще ги благослови." [10, с.92-93]

„... вземете в ръка тоягата си, което показва, че трябва да разсъждавате право и кажете истината на Баща си. Идете при Него като блудния син и Му кажете: «Татко, ядох и пих, всичко изхарчих. Съзнавам грешката си и Те моля да ме приемеш, като свой слуга.»

Казвам: време е вече да се върнете при Баща си. Доста сте пасли свинете на стария господар. Доста сте яли рожкови! Върнете се при Баща си, от Когото сте излезли!" [10, с.93-94]

Съзнават ли българите кой е живял между тях?

Нека те не спорят за личността му, но да проучат Словото.

Великият Бог иска да се прояви чрез тялото на българите, за да реформира науката, изкуството и порядките на света, да изяви светлината на новата култура, да запали Слънцете на братството и любовта в душата на тази изстрадала земя.

* * *

ЛИТЕРАТУРА

1. ВЕЛИКИТЕ УСЛОВИЯ НА ЖИВОТА — неделни беседи, 1919г.
2. ВСЕ ЩО Е ПИСАНО — неделни беседи, 1917г. София
3. ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА — неделни беседи, 1916-20г.
4. ЖИВИЯТ ГОСПОД — неделни беседи, 1922г. София
5. ЗА СЪДБА ДОЙДОХ — неделни беседи, г.ХI,т.I, 1928г. София
6. ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА — утринни слова, т.I, 1037-38г
7. НОВИЯТ СВЕТИЛНИК — ООК, г.ХIII, 1943-44г. София
8. НОВИЯТ ЧОВЕК — неделни беседи, 1921г. София
9. ОПРЕДЕЛЕНИ ДВИЖЕНИЯ — ООК, г.VIII,т.IV, 1929г.
10. ОТИВАНЕ И ВРЪЩАНЕ — Сборник беседи
11. ПЕТИМАТА БРАТЯ — неделни беседи, 1923-38г.
12. ПОСЛЕДНОТО МЯСТО — беседа, серии
13. ПОУЧАВАШЕ ГИ — неделни беседи, 1923г. София
14. ПРАВИЛА НА ОКУЛТНАТА ШКОЛА — МОК, г.II, София
15. СЕЯТЕЛЯТ — утринни слова, г.II, т.II, 1932-33г.
16. СОЛТА — Шсерия, неделни беседи, г.II,т.II, 1915-19г. София
17. СЪБУЖДАНЕ — ООК, г.XI,т.I, 1932г. София
18. ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА — съборни беседи, 1935г.
19. ЩЕ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ — неделни беседи, 1920-22г.

* МОК — Младежки окултен клас; ООК — Общ окултен клас.

Книга четвърта

ДУХЪТ И БУКВАТА

„Във всяко нещо търсете духа и смисъла, а не буквата.“ /29:190/

„А той им рече: Добре е пророкувал Исайя за вас лицемерците, както е писано: -

«Тези люде ме почитат с устните си, Но сърцето им отстои далеч от мене, Обаче напразно ме почитат, Като преподават за поучение човейки заповеди.» /Марка 7:6,7/

Всичкият спор в съвременния свят е чисто духовен. — В основата на този спор стоят две етично-нравствени сили: на користолюбието и милосърдието, на омразата и любовта, на туморните метастази и цялостния организъм.

Днес между хората цари дълбок смут, уплаха, безисходица. Между хората царят раздори и разногласия, накъде да се поеме в този кръстопът. Възможни са две посоки на движение: към фундаменталния свят, към творческия Дух, към единението; или към външна запалнянковщина, конфликти, хаос.

Красиво е явението на Духа в човека. То е подобно на зазоряване, на пукване на зората в неговото съзнание. То е трептенето на небесните птички, които пеят и славят новия ден. Ако се качим на някой висок планински връх и погледнем към изгрева, към премиерата на светлината, можем да доловим славата на Духа, да почувстваме великата работа на Божественото в света. Тогава, ако очите ни се отворят, ще видим пулсиращата картина на живота, нарисувана с най-нежни багри, бликащи безсмъртие. Тази картина е послание, небесно писмо, посвещение.

Когато погледнем същата картина от долината, ще видим, как отначало слънцето едва прозира зад една тъмна завеса. Тази завеса символизира сянката, от живота, мислите и културата на съвременния човек. Кривата мисъл на съвременните хора образува една тъмна завеса между божественото благо и човешкия живот.

Красиво е да се издигнеш в чистото небе на душата и да видиш как от цялостното, непроявеното избликва мощта на Духа. Като слиза от своя чертог, Духът се поляризира и създава ментални условия за проява на мисълта. Когато в полето на Духа блесне констелацията на една идея, тя е достатъчно мощна да си създаде всички условия за реализация на ментално, чувствено и материално ниво. Така от полето на Цялото, от гравитационното сърце на Космичната Любов, по инсталациите на Вселената протича тока на живота, на всеобщите идеи, на фундаменталните връзки и самодвижения. Ти си една клетка на Божествения организъм. Ако даваш от благото си на другите, можеш да живееш в този необятен живот на Вселената, на Цялото. Това значи, да провеждаш тока на любов, единство, цялост, който носи здраве, вдъхновение и простор за изява. Ако живееш за своето его, откъсваш се от условията на Цялото и скоро се вкочаняваш, изпадаш в закона на оскъдицата, докато се превърнеш в откъснат, изсъхнал лист. Като слиза към периферията, космичният ток приема нечистотиите на по-низшите неразумни същества и се напоява с тяхната корист. Сега тази венозна кръв трябва да поеме нагоре към Божественото сърце, за да се пречисти, енергизира и обнови. Като попаднат в недоимъка, в свинарството, съществата отправят ума си към космичната съкровищница, към Божественото Слънце на живота, за да се тонират и повдигнат за нова работа в организма на Цялото. Тази съкровищница, това богатство е интимната същност на Битието — Бог, от чиято безкрайна мощ и благодат пият всички реалности, всички нива на космичния организъм.

Божественото Цяло — Духът е истинското Аз на съществата, което ги направлява като разум и съвест. Когато съзнават това свое истинско Аз, съществата изпитват любов и съпричастие към всяка външна и вътрешна реалност, защото съзнават, че всичко, което се разкрива пред тях е аспект на тяхното висше естество. Под висше тук се разбира централно, интимно, фундаментално, същностно, в което няма нищо чуждо. Това е всемогъщото поле на Аз Съм, върху което се крепи Битието на Цялото. Когато има съзнание за това поле, човек съзнава Вселената като йерархия на светлината, която е негово тяло. За да свърши, обаче, някаква работа в Битието,

човек трябва да се поляризира като отделно същество, за да стане проводник на Цялото — малко камъче, което пречупва специфично светлината. Тогава той влиза в закона на хармонията, т.е. на великото разнообразие.

Като се поляризираше, човек потънал в материята, където до съзнанието му достигат само най-грубите форми на светлината. Той забравил своето висше Себе — Светлината, Духа, и се идентифицирал с егото — предметния свят, тялото. Тогава той подписал договор с княза на този свят, владетелят на илюзията — майя, който, като разсякъл света на хармонията, сковал нейната красота във враждуващи себични метастази.

Хората тръгнали с велика мисия от Божествения свят на Цялото, но се заблудили, изгубили силата на Любовта, на вътрешната връзка на живота и си създали външни закони, правила, религии, ритуали, социални и нравствени предписания. С други думи, попаднали в мрежата на буквата, в религията на свещения егоизъм. Днес и най-светлите им умове не могат да ги извадят от тази метафизическа каша. Единственият, Който може да ги избави е Божественият Дух, Който ги свързва като светла нишка с тяхната родина — фундаменталното Цяло.

И светските и духовните са изгубили силата на истинския живот, на любовта с пожертвование и милосърдие, на живота за Цялото. Светските са хора на поляризация, на малкия закон, а духовните — на големия закон. Хората на големия закон трябва да разкрият Цялото, а хората на малкия закон — да го реализират. Първите са големия син, който се разсърдил на Баща си, а вторите са блудния син, който се покаял и зарадвал Бащиното си сърце. Първите са синът, който обещал, но не изпълнил. Те са наставниците, книжниците, фарисеите на обществото. Вторите са синът, който отказал, но след това се разкаял и изпълнил. Те символизируют сърцето, женския принцип, падналата Ева. Те са митарите, хромите, сакатите, отрудените, невежите, грешниците в света.

И едните и другите са изгубили в себе си закона на Цялото, великата Истина на живота. Понеже Цялото е вътрешен, духовен закон, първи духовните са призвани да разкрият Неговата Слава, за да могат всички в тази светлина да се

освободят от робството на буквата, на скованащите външни форми, представи, ритуали, предразсъдъци.

Понеже духовните се заразиха от кваса на фарисеите, затова днес предстои да се извърши едно велико прекръстосване на теченията на живота. Светските, безверниците, необръзаните, ще извършат работата на «духовните». Така ще се реализират жизнените течения на великата Христова осморка. При преминаването от единия в другия кръг на осморния път се дава първото сражение на Божествения Дух с фарисеите, с духовните водачи на обществото, които носят традицията.

Фарисеите са ерудити и законници, които превръщат посланията на гениалните и божествени личности в религии, правила, канони. Това е буквата, която настоява, че е на правата страна, че има монопол над истината. Твърденията на буквата са веригите, в които тя иска да окове Духа. Духът нищо не твърди и не предписва. Той казва: «Аз Съм!» Това значи — Аз живея, Аз реализирам!

Ако искаме да разкрием примките на буквата, трябва да започнем от религиозните системи, защото те се стремят да монополизират и канализират Цялото. Учителят обяснява, как при слизането си към периферията на Вселената, човечеството достигнало до тринадесетата сфера, където в древността е погинала цяла една галактика. Тук, близо до най-гъстата материя, всички същества са изпотровени от космичния прах, от развалините. Това помрачило Божествената мисия на човечеството и го тласнало към една култура на користолюбие, на външен, предметен начин на живот.

„Престъплението, злото, което се явило първоначално, се заключава в това именно, че онези, които първи в света са приели Божествения живот, не са го употребили за общо благо, за Слава Божия, но са го употребили за свои лични цели. Следователно, в преминаването през тази зона, хората са се самозаблудили и започнали да мислят, че живота, който имат, е техен. Вследствие на това те казват: Ние можем да живеем както искаме. ... Значи първото нещо, което се е случило на земята, е отделянето на човека от Бога. Човек е погледнал на Бога, като материален обект, с който може

да разполага, както иска. Той отрекъл Бога, понеже Го счел за материално същество.“ [15, с.24-25]

Изгубването идеята за Цялото, довело до отъждествяването на човека с егото, до отнасяне на свещените, духовните процеси на живота към външни, предметни форми и канони. Това довело до помрачаване и изместване вътрешната сила на Любов и всеобща връзка от външни религиозни ритуали и системи. Ето защо, религиозното мислене приспива творческия Дух на човека, откъсва го от целокупните интереси и живот на човечеството, подчинява го на тесни егоистични интереси и правила в рамките на дадена мирогледна система.

„Питам: Какво са допринесли досегашните религиозни форми на човечеството? Ако те носеха нещо хармонично в себе си, щеше ли да има толкова страдание в света? В тях има нещо дисхармонично, нещо грапаво, което трябва да се изглади. Те внесоха злото в света.“ [16, с.10]

„Сегашните културни хора — вярващи и безверници, попадат в крайностите на живота. Ония, които вярваха в Бога, но не изпълниха волята Му, нищо не направиха; ония, които не вярваха в Бога и не изпълниха Неговата воля, пак нищо не направиха. — Защо? — Защото и едните и другите вършеха своята воля. Според мене, и едните и другите са вярващи, но в себе си. Няма по-големи безверници от религиозните хора.“

„Хората, които се отричат от Първата Причина, поставят си друго нещо за култ, за религия и казват: ето де е нашата сила! Това обаче е външната страна на културата. Ние трябва да дойдем до вътрешното разбиране, до вътрешното единство на нещата. Това вътрешно единство трябва да съществува между всички народи. Малките народи, именно, трябва да разбират този велик закон на единство и да се стремят за реализирането му, защото чрез него те ще се повдигнат.“ [25, с.11]

„И религиите трябва да се пречистят. Има нещо Божествено в тях, но то се губи между големите заблуждения. И те трябва да се филтрират. Сегашните

религии са на формите, религии на човешките интереси.“ [21, с.186]

„Религията е човешко дело. Тя не е създадена от Бога. Религията е сбор от правила и форми, които хората създавали с векове.“ [21, с.192]

„Когато Господ създаде света, нямаше религия. Религията се яви в света, когато дойде дяволът. По-напред хората живееха с любов, и всяко учение, което не се ръководеше от любовта, не се признаваше за божествено. Според мене, религията е един санаториум, една болница за болни хора е религията. Когато една мома се разочарова от живота, и когато момъкът изгуби своята възлюбена, те стават религиозни. Следователно, всички религиозни хора са фалирали буржоа, а ония хора, които служат на Бога от Любов, те са хора без религия.“ [22, с.86]

„На земята се говори за религия. Обаче, в Божествения свят никаква религия не съществува. Там няма храмове, свещеници, одежди, служби. Там има неща, за които не сте мислили. ... Кога се яви религията? — След падането на първия човек. Тогава започнаха да строят църкви, в които да служат свещеници и владици. Казваш: Ще вървя по пътя на свещениците. — Чудно нещо! Защо не вървиш след Бога, а ще вървиш след свещениците? Вие сами ги създадохте и казвате, че Бог говори чрез тях. — Лъжете се. Бог не говори чрез платени хора, каквито са свещениците, владиците. Бог не управлява чрез платени съдии, министри и управници. В Божествения свят не се плаща за никакви служби. Там всички работят даром, от любов“ [16, с.257]

„Когато първите хора излязоха от рая, те създадоха църкви, храмове, подобни на рая. Те първи заговориха за религия. Дотогава никаква външна религия не съществувала. След грехопадението се създадоха закони и правила, по които хората започнаха да живеят. Един закон съществува в света! Той не е писан в никоя книга, освен в човешкото сърце. Този закон се отнася до любовта. Значи от човека се иска да обича. Щом обича и него ще обичат. Само при това положение той

ще познае Божията Любов. Тя се изявява като резултат на дейността на човешката душа. Никой не може да вкуси от Божията Любов, докато не обича и докато не го обичат.“ [16, с.44]

Думата «религия» е изкуствено създадена. Тя няма никакво основание в природата. В сегашния живот на хората тя изразява външните атрибути на духовността. Учителят казва:

„Вие трябва да пазите в свещена чистота своя ум, своето сърце и своята воля, да бъдате съработници с Бога; да са в пълно съгласие с Него. В това отношение, религиите първоначално имаха за цел да развият божественото в човека, да може той правилно да служи на Бога. Обаче, впоследствие те измениха своята задача, спряха се върху външните форми на нещата и днес те очакват спасението на човечеството някъде отвън. Външното не е съществено, затова именно Христос казва: «Не търсете славата на хората, но търсете Славата Божия!»“ [19, с.91]

„Съвременните хора имат много обичаи, изпълняват много обреди, без да знаят вътрешния им смисъл. Първоначално обичаите и обредите са били в самия човек, но после ги е изгубил и са останали само външните форми. Първоначално храмът е бил вътре в човека, но, след като го изгубил, той започнал да си строи външни храмове и там да се кланя и моли. Със загубата на чистотата си, човек изгубил всичко, което било написано в сърцето и душата му. Какъв по-велик храм ще търси той от онзи, който е в него, и онзи, който вижда в цялата природа?“ [1, с.87]

Това показва, че религиозните хора уповават не на Божествения разум в себе си, не на Божествената творческа искра, а на системи от правила и разбирания. Учителят казва:

„Докато учиш и напредваш, ти мислиш, че си свободен, имаш условия да се развиваш. За религиозния, обаче, казват, че е вързан, като кон на ясли. Той може да се движи напред или назад, наляво или надясно, доколкото въжето позволява. По-далеч от въжето не може да отиде. Най-после религиозният казва: Такава е съдбата!

— Такава е съдбата на вързания кон, но не и на свободния.“ [23, с.231]

Съвременните хора имат партийни страсти, запаянковски страсти, модни страсти, които им позволяват да се движат само наляво или надясно, според опъването на дизгина. Това е религията на съвременния човек. Тази религия е създавала разслояването и броженето в съвременното общество.

„Днес в никое общество не може да намерите двама души на едно мнение. ... започват да спорят, кой е прав, кой крив. ... Вие сте дошли до такава едностранчивост на нещата, която се отразила болезнено върху вашия организъм. Вие сте крайно честолобовиви, приличате на електрически бутон или бомба. ... И тъй, като четете съвременната литература, ще видите, че между сегашното общество и това във времето на римската империя има известна аналогия. Голям упадък има в съвременното християнство! Вместо да търсят изходен път, сегашните хора търсят начин, как да подкрепят това, което се събаря. Те приличат на търговец, който фалира. Той търси оттук от там пари, дано закрепи някак положението си. Същото е и в науката. Ние сме достигнали до крайния предел, отдето повече не можем да отидем. — Защо? — Органите на човека, или силата, с която работи не е в състояние да мине извън този предел. Да се спре на това място не може. Затова природата ще го застави да събуди в себе си ония благородни, възвишени сили, чрез които ще продължи пътя на своето развитие.“ [16, с.131]

„Сегашният закон не е основан върху закона на любовта, пък и не може да се съгради на тази основа, защото хората не разбират какво е любовта. Те разбират това, което не е любов. Първото нещо, като те възлюби някой, той ще те ограничи. Например, дъщерята е свободна като птичка; родителите я оставят да ходи свободно, да се събира с другарки, да пее, да се весели. Обаче, възлюби я един младеж, който ѝ казва: Няма да се срещаш с другарки, няма да ходиш тук, няма да ходиш там. Аз те обичам, с мене ще бъдеш. Влезеш

в едно религиозно общество, същия закон владее. ... Всеки, който ограничава, не познава истината.“ [10]

„... Религиозните хора в света се движат в завършени процеси, а вие се движите в незавършените. Смисълът на нещата се заключава в незавършените процеси. Който работи с незавършените процеси, той е влязъл в смисъла на живота и носи в себе си идеята за щастието, за блаженство, за знание, за мъдрост, за любов, не като завършени процеси, а като незавършени. Незавършените процеси обхващат цялата вечност. — Какво ще стане с нас, след като влезем във вечността? — Не съединявайте двата края на нещата. Докато разсъждавате по човешки, с човешки ум, вие никога няма да разберете Божиите работи. Божиите работи се разбират с Божествен ум.“ [9, с.203]

„В какво се състои вътрешният религиозен живот? В цитиране на стихове ли? Не, душата трябва да влезе в нова фаза. Аз считам за благороден онзи, който, след като е направил ред погрешки, знае, как да ги поправи. За мене, падналите ангели, които са изправили живота си, струват повече, отколкото тия, които никога не са грешили. ... Може да славословиш Господа по три пъти на ден и това да не ти помогне. Трябва да живееш Божествен живот.“ [20, с.77]

Днес религиозността често се проявява като външно благочестие, като налагане на известни разбирания и норми. Религиозните често се държат за схващанията и помагалата на своята организация, без да се стремят, всеки да вникне по-дълбоко в истината. Материализмът на религиозните се изразява в стремежа да наложат своето разбиране или да демонстрират благочестие. Учителят казва:

„По-твърдоглави, по-упорити и своенравни хора от религиозните не съм виждал. Аз взимам думата «религиозни хора» в най-широк смисъл. Аз считам съвременната религия като един костюм или парфюм, с който прикриваме всички наши постъпки и всички наши грешки. Религията е едно модерно изобретение. Никъде в евангелието не се споменава думата «религия».“ [22, с.268]

„Когато религиозното чувство у човека е силно развито, а разсъдъка слабо развит, той става голям фанатик и започва да обръща внимание повече на формата на нещата, отколкото на съдържанието. Като се моли на Бога, той прави поклони, чете много молитви и държи ръцете си нагоре. Добре е, че се моли, но поклоните, които прави, не показват смирение. Издигането на ръцете не показва, че между ума и сърцето има също такова издигане нагоре. Ако между ума и сърцето на човека няма никаква връзка, молитвата му не е приета.“ [9, с.18]

„Днес множество религиозни, сектантни, правоверни четат Евангелието и вадят само тия стихове, които им понасят и започват да просвещават хората. Себе си представят за праведни, а тях за големи грешници. Казвам: Приятели, всички сте прави, но вашите шишета са толкова малки, че не могат да съберат даже една сто милионна част от истината. Не казвам, че не сте взели от водата на истината, но тя не е всичката. Ако задържите тази вода във вашите малки шишета два три месеца, тя ще се изпари и ще се развали. Тази вода трябва да се освежава, всеки ден да бъде прясна.“

[6, с.262]

Какво значи да бъде прясна водата? — Това значи да извира от Духа, от сегашните условия и задачи на живота, от сегашното ниво на разбиране и приложение. Това значи, човек да полага усилия, за да резонира живота, знанието му с висшата есенция на съвременната култура на човечеството.

„Някои религиозни мислят, че човек може да бъде прост, невежа, но ако има вяра, всичко ще постигне. Не е така, не се лъжете. Ако вярата на сегашните хора се основаваше на положителното знание, съвременните общества щяха да се намират на един уровень, сто пъти по-висок от сегашния.“ [28, с.70]

Съвременният свят демонстрира културата на «точилото и ножа». Истинската култура е култура на любов и светлина, на творческа работа, основана върху принципа на Цялото.

„Не мислете, че красивият, добрият живот иде от само себе си. Работа се изисква! Религиозният човек работи чрез религията, ученият работи чрез науката. Обаче, както религията, така и науката са частично проявление на живота. Те са само частични вътрешни връзки на целокупния живот. На небето в Божествения свят религия не съществува. Там съществува само Любов. Понеже любовта не може да се прояви на земята, затова на земята се проявява религията. И сега, ако искате да изпълните волята Божия, непременно трябва да заместите религията с Любовта. Тогава всеки, който ви обича, ще бъде свещеник и служител на вашия храм.“ [11, с.23]

„Според мене съществуват два вида култури, два вида религии, два вида партии: Култура на светлината и култура на тъмнината, религия на светлината и религия на тъмнината, партия на светлината и партия на тъмнината. По какво се отличават едните от другите? Първите знаят да строят, да градят и носят благо на човечеството, а вторите да събарят и рушат.“ [16, с.127]

Двете култури са под ръководството на бялата и черната ложа. Бялата ложа води хората към живота за Цялото, за Духа, а черната — към разделението и фанатизма, към частния и групов егоизъм.

„Време е вече да се простите с религиозния фанатизъм. Днес в България има много религиозни секти и всяка от тях казва за себе си: Спасението на човечеството ще дойде чрез нас. — Не, спасението не може да дойде чрез никоя секта, чрез никоя черкова, чрез никое верую, нито пък чрез науката. Тези неща са само спомагала. Тогава, кое може да спаси човека? Само Божественото в човека е в сила да го спаси. Когато Божията Любов дойде в душата на всеки човек, тя ще обедини всички хора. Значи Божията Любов ще спаси човечеството. Тъй щото, всеки може да вярва в каквото иска, но всички трябва да поддържат един принцип в света, че Бог живее във всички живи същества и ги ръководи.“ [15, с.138]

През всички времена е възниквал проблемът, как да се постъпва със сектите. Ако е въпрос за отношение към едни или други идеи, това се разрешава в ценностната скала на националните култури, в които всеки човек има свобода на избора. Често, обаче, сектите организират структури, които монополизират дадени идеи и прокарват тези идеи според разбиранията на своите книжници и фарисеи. Тези книжници и фарисеи затварят служенето на дадена идея в система, съградена по техен образ и подобие. Като не виждат живота на Цялото, сектантите разглеждат всяка ценност в затворени рамки, извън цялостния комплекс на културата и по този начин делят хората на «наши» и «ваши», делят ценностите на «свои» и «чужди», делят дори сподвижниците си на «полезни» и «вредни». Кой е виновен за сектанството в духовния живот? — Всеки човек. С други думи, виновни са недоразвитостта и инертността на хората, на обществото по животрептущи въпроси, което създава вакуум и условия за монополизъм.

Колкото по-мащабно и синтезирано е учението на един Учител, толкова повече сенки хвърлят малките съществуваания от голямата му светлина. Затова, когато говорим за йеховисти, адвентисти, дъновисти и пр., ние имаме предвид не дадени ценности, които се извеждат, а неграмотния, едностранчивия прочит на тези ценности. Там, където има организационни, юридически и финансови структури и интереси, не може да няма схеми, изкористяване и профаниране на идеите. Ето защо, при новите условия, олтар на възвишеното могат да бъдат не впримчените в здрава ръка сектантски организации, а културния живот на обществото и пламъка на неговите огнища — човешките души. Идеал за новото общество са малките групи от сродни души, които имат осмислен живот, пълен с изкуство, творчество, търсения, работа, инициатива, градивни послания към другите. Там, на свобода, сред приятелите, могат да се разгърнат и реализират божествените идеи, а не в канонизирани структури. Когато израстнат достатъчно живи, самородни, оригинални явления, между тях започва движение, взаимопомощ, обмен, динамизиращи обществото. Само така могат да се претворят великите идеи в цялото им многообразие, универсалност, богатство.

С други думи, само когато умните, даровитите, пробудените хора в обществото вземат в ръцете си духовните идеи и ги вплотят в изкуството, науката и живота на националните култури, те ще освободят обществото от хипнозата на сектанството и монополизма, на механичните стереотипи, лишени от душа, от божествено творческо дихание. Божествените слова са храна, която всеки сам трябва да приеме като творческа сила в себе си и с тази сила да сътвори нещо оригинално за целокупния живот. Само богатството от такива оригинални, реално преживени ценности може да лиши октопода на сектантския дух от неговия монопол.

Сектанството е галеното дете на фарисейщината и монополизма в духовния живот на обществото. То властвува над безкултурието и недоразвитостта, войнстващи и попарващи всяко ново, свежо явление. Затова обществото преди всичко трябва да се освободи от духовния монополизъм в културата на народа.

Пробудените, напреднали души от народа са в състояние да извадят духовните ценности от хазната на монополизма и да ги изявят като духовни ценности на народа, като духовни ценности на националните култури, като посети семена, проверени и оплодотворени в живота. Защото духовното има стойност само като културна ценност, а не като разменна монета за сфери на влияние.

„Днешната религия се е превърнала на паразитизъм. Ако съм се събрал с някой човек, за да го изсмуча, да се нахраня с него, това е изнудване. Владиката не е станал такъв, за да се прехранва само от занаята си и да се грижи за ниви и къщи. Като говоря за свещениците, то не е да ги презирате, а да изхвърлите от църквите всичко, което е нечисто. Важна е идеята, която е вложена. Такива свещеници и владци аз наричам гърбави.“ [10, с.164]

„Най-големия позор, който носи днес Христос в света, е християнството, с което всички се кичат. Ако турите този позор на гърба си само за 24 часа, тогава ще изпитате най-голямо отвращение в света, като видите как всичко днес се върши в името на Христа. Всичко

най-лошо днес се върши в името на религия, цивилизация, свети чувства.“ [22, с.152]

„Докато вие имате сегашните религиозни схващания, никога не ще може да се споразумеем с вас. Може ли да кажете като Христа: «Аз дойдох виделина на света?» Може ли да бъдете виделина на себе си и на своите близки? Това се изисква от всички ви, защото всички можете да станете, в такъв смисъл, спасители на света. Докато очаквате спасението на света от един човек, той никога няма да се изправи и уреди, а трябва всички да се загрижим за неговото изправяне и уреждане, а това ще постигнем, като поддържаме Божествения ред на нещата и се стремим да не го нарушаваме.“ [22, с.84]

Ето една притча, в която Учителят прави образно сравнение между служенето на Христовия Дух и днешното християнство:

„В древността живял един млад цар, на 33 години, възраст, която сомо умните и мъдрите хора имат. Той написал една прочута книга за живота, която посочвала, как трябва да се живее. В него се влюбили две царски дъщери. ... Първата царска дъщеря, която се влюбила в царския син, изразявала своята любов в това, че носила навсякъде портрета на своя любим, по цял ден го целувала, направила му параклис, да му служат хора, палила му кандило и т.н. Другата царска дъщеря взела «книгата на живота», която написал царският син и, от любов към него, се заела с изучаването ѝ, като се стараела да прилага всички принципи, които били вложени в нея. Започнала да посещава болни, страдащи и по този начин проверявала всичко писано в книгата. С това тя още повече се привързала към царския син, защото виждала добрите резултати от неговото учение. Тези две царски дъщери образували два различни култа. Култа на едната царска дъщеря ще видите изложен във всички храмове на света; нему служат всички будисти, брамини, жреци, турските ходжи и християнските свещеници. Другият култ се среща дълбоко в сърцата на някои хора, които само прилагат,

без да знаят, че служат на някакъв култ. Първите хора са тъй наречените правоверни, те мислят, че Христос ще дойде в плът и Го чакат в тоя образ. Как мислите, коя от двете царски дъщери е разбрала царския син и е изразила по-добре любовта си към него? Първата култура наричам култура на егоизма, дете човек иска само да обсеби някого, да го владее." [22, с.180]

Днес можем да видим тази култура сред водачите на кое да е духовно или светско идейно течение. Всеки говори за истината и свободата, но тегли чергата към себе си, изхожда от своите групови и частни интереси, целува една или друга снимка, един или друг цвят, едно или друго знаме. Няма поидолопоклонски от сегашните времена. Виновни за това са духовните водачи, фарисеите на обществото.

„Питате: Защо някога говоря против духовенството и владиците? — Защото те са взели ключовете на Царството Божие и, нито те влизат, нито на други дават да влязат. Щом те не отварят и не затварят навреме, ние ще им вземем ключовете. И на вас казвам: Ако искате да ви почитаме, говорете истината.“ [10, с.202]

„Духовенството се страхува от мене. Искат да ме махнат, да не им мътя водата. Те не знаят, че това не зависи от тях, да бъде или да не бъде в България. Казвам им: Слушайте, приятели, този свят не е ваш. Светът е грамадно лозе, на което има работа за всички, няма защо да делите чуканите. Лозето трябва да се прекопае. Като дойде господарят му, ще ни пита: Прекопахте ли добре лозето? Хората не го обработват, но делят чуканите. Тези чукани са наши; онези са ваши. Чудни са хората, като делят и народите. Казват: Този народ е наш. Това е направила българската църква за нашия народ, онова е направила. — Какво направи българската църква за своя народ? Тя допринесе за падането на българския народ под турско робство. Какво мисли сегашното духовенство? Пак ли ще тури българите под робство? — Не, това няма да позволим!“ [10, с.202]

„Днес светият синод взима мерки против мене да ме гони. Какви мерки ще вземе? Чудни са те, с мене ще се борят! Ще имат работа с Господа, а не с мене. ... Щом се

страхуват от мене, значи, зад мене има нещо страшно. Кое е това страшно? — Зад гърба ми стои великата Божия Любов; зад гърба ми стоят великата Божия Правда и Добродетели. Всички живи добродетели са зад гърба ми. Всички разумни, културни същества са зад гърба ми. Знаете ли колко велики са те?“ [10, с.211-212]

„Като говоря за владиците, имам предвид всички хора. Те трябва да претърпят известна метаморфоза, за да станат истински духовни хора. Владичите, както и синодалните старци, не са още духовни хора. Те трябва да работят усилено върху себе си, да се просветят. Така се говори за тях в разумния свят. Ако не се просветят, те могат да направят големи пакости. Преди 2000 години те направиха една пакост и сега искат да направят друга пакост, но това няма да им се позволи. Невъзможно е човек да направи едно и също престъпление два пъти.“ [10, с.204-205]

„В новия живот няма да има владици и попове. Под «поп» и «владика» разбирам всеки човек. Едновременно човек е и поп и владика. Под владика разбирам цар. Всички сме царе. Понеже всички сме братя, ние не се нуждаем от владици и попове. Като срещна някого, ще му кажа: Братко, ти си поп и аз съм поп; ти си владика и аз съм владика. Трябва ли да ти казвам да познаеш Бога? И двамата Го познаваме. Щом любовта царува в душите ни, ние трябва да я приложим в живота си и то в най-малките работи. Това значи да живееш по любов, християнски.“ [10, с.115]

„Преди няколко години дойде един свещеник от варненските села да ме ръси. Казах му: Почакай малко, ако е за мене, аз пея по-добре от тебе. Защо носиш този златен кръст в ръката си? Отвори сърцето си да ти покаже любовта си. Готов съм по-скоро тебе да целуна, отколкото кръста. Ти си живият кръст. Искаш да покажеш, че си православен. Това не е учението на Христос, т.е. на любовта. Това е лицемерие. Да носиш кръста отвън, това значи да петниш Христа. Носи кръста вътре в себе си, а не отвън. Ти искаш да печелиш с този кръст. Не, хвърли го, той е опозорен. Ти си живия

кръст. Ако искаш да покажа, че съм православен, тебе ще целуна. Готов съм да целуна живите кръстове на православието, но не и златните. Стопете златните кръстове и парите раздайте на бедните. Ще кажете, че като говоря така, подронвам престижа на православната църква. Че той отдавна е паднал! Ще дойде ден, когато всеки ще каже на своя ближнен: Братко, познавам твоя кръст в сърцето и ума ти. Готов съм да ти помогна и да те повдигна.“ [10, с.222]

„Христос изнася притчата за двамата синове, за да представи двете категории хора: духовенството, които обещаха, че ще изпълнят волята Божия, но не я изпълниха; втората категория са бедните, хромите и клосните, които не обещаха да изпълнят волята Божия, но я изпълниха. На духовенството бяха дадени законът и заповедта, но те не ги изпълниха. Каквото е духовенството преди две хиляди години, такава е и днес.“ [6, с.195]

„Аз казвам, че Бог никога не е говорил чрез духовенството. Нека не се обиждат те, но така е. Старите пророци, чрез които Бог е говорил, са излизали от народа, от прости овчари и говедари.“ [21, с.120]

„Сега свещениците се опълчили против нас и мислят, че ще им отговорим със същата мярка. Не, ние отговаряме на свещениците: Не искаме вашите икони, не искаме да влизаме във вашите църкви. Не искаме вашите кандила и обреди: кръщение, венчаване. Всичко хилаво, слабо, което вие изхвърляте въвн от църквите си, ние ще го приберем и ще направим нещо хубаво от него. Ние не се интересуваме от набожните. Те нека стоят в църквите. Ние ще приемем в новото учение хромите, сакатите, слепите, т.е. онези, които никой не ги иска. Младите са въвн от църквата, тях ще приемем ние.“ [21:182]

„Църквата се руши! Народът пропада! Казвам: Българите отсега нататък ще живеят. Бог ги пита: Ще ме слушате ли вие? Един ден и аз ще задам същия въпрос на българите: Вие Господа ли ще слушате или вашите свещеници и владици? Ако слушате Господа, ето

какво ще стане: Нивите ще раждат десет пъти повече, отколкото досега; лозята ще дават толкова много плод, че не ще може да се обере. Какво по-голямо щастие от това? Ако слушате владиците и свещениците, каквото посеете, едва семето си ще изкарате. Кого ще слушате тогава?" [21, с.167]

„Любовта не е нещо вън от човека! Тя се провиква от човешкото сърце и казва: Мене ще слушате сега! Никакви проповедници и свещеници, никакви попове — мене ще слушате! Това, което аз кажа, него слушайте. Ако и те говорят това, което аз говоря, слушайте ги! Тъй казва любовта! — Трябва да се обичаме. — Повтарям: Само Бог обича, а ние сме носители на Неговата Любов. Ако някой се осмели да каже, че ви люби, той не говори истината. Смешно е човек да говори за любовта. Това е все едно, да се грее той на слънцето и да казва, че има печка в тялото си. — Да, грял се е на слънце. Като приемеш малко от тази храна, т.е. от слънчевата енергия, щом дойде някой при теб, кажи му: Приятелю, днес се грях на слънце, имам достатъчен запас от енергията му, ще дам и на тебе малко. Така е поставен въпросът. Значи, само Бог може да ни люби. И като се изправяме всяка сутрин пред Господа на Любовта, можем да приемем малко от Неговата Любов.“ [16, с.193]

„Каква е задачата на свещеника? — Да проповядва любовта. Тя не се проповядва на думи, но с дела. Тя е вътрешна сила, която не се изказва с думи. Можеш да не говориш нищо за любовта, но достатъчно е да погледнеш човека, за да познае той има ли любов или няма. Любовта изключва всички противоречия, в смисъл, че примирява човека с противоречията. — Защо? — Защото огънят на любовта е силен и изгаря всичко, което срещне на своя път. Любовта изключва и съмнението. Тя допуска само онова съмнение, което подтиква човека към истинско знание.“ [10, с.53]

Кой е живият пример в света? — Да станем синове на живия Бог, който сега се проявява, да изявим божествената искра на творческия дух в нас за доброто на всички. «Аз искам първо духовенството, което говори за Син Божи,

да Го познае. Нека покажат на хората, кой е Син Божи, кой е синът на Любовта. Той не е в мъртвите форми на църквата.» [10, с.273]

Когато се говори за съвременната църква, изпъква въпроса за институциите и средствата на съвременните идеолози. В днешния век, ако не се поклониш на известни вярвания, на позициите на утвърдената част от обществото, ти се отлъчваш от общественото благо. Това значи да се кланяш на външните променливи форми на живота, на външните механични разбирания на масата. Това е Ваал — външният авторитет, оглашен от традицията, който обслужва човешките интереси.

„Един чук на Ваала! Никакви идоли, никакви вааловци не ни трябва! Да отидем при Бога, Който ни е създал по образ и подобие свое, и да заживеем в Неговата Любов. Само така ще се разрешат всички научни проблеми, всички въпроси на живота. Пред вас стоят велики въпроси за разрешаване. Земята ще се преустрои. Нови елементи, нови слънца, нови планети ще се явят. Всички градове и села, всички черкви и училища ще бъдат пометени. Навсякъде ще виждате само остатъци от миналото. След това ще дойде новата велика наука и култура, които ще превърнат всичко старо в стройно хармонично цяло. За старото не съжалявайте.“ [16, с.17-18]

Въпросът за храма, за църквата се отнася до най-свещената област на човешкия живот. Ако имаме предвид институцията на църквата, тя дава привилегии на определена част от човечеството, и по този начин служи на девиза: Разделяй и владей!

„Сегашните християнски народи са изопачили Христовото учение, както и служенето на Бога. Днес правят църкви, икони позлатяват, банки отварят, но това не е съществено. Добродетелите са съществено в живота. Те трябва да се насаждат и култивират.“

[16, с.92]

„Ние не можем да хулим църквата, защото тя не е още на земята. Казвам: Има една църква на земята. Евангелието я нарича блудница.

Една е истинската църква, една за всички народи. Тя е вътре в човека, духовна църква е тя — идеал за всички хора.“ [21, с.19]

„Ние няма да пречупим нито едно клонче от православната или коя да е друга църква. Ние искаме да съградим нещо ново; да създадем ново разбиране. Тогава нека дойдат духовниците да сравнят старото, което те държат, с новото у нас. Ние носим новото и в музиката, и в поезията, и в науката — в целокупния живот.“ [21, с.166]

„Щом имаш свобода, светлина и чистота, ти можееш да влезеш в каква и да е църква: православна, протестантска, католическа, мохамеданска. Важно е да имаш любов в себе си, не външно, по форма, но вътрешно. Формата не определя нещата. Христос, носителят на любовта е вече в света.“ [21, с.17]

С други думи, космичният ток на Любовта се проявява вече в пробудените души.

„Защо не ме питат какво представлява светата църква? Тя е Любовта. Тя е чиста, Света Дева, на която всички ангели и архангели, всички светии се кланят. Светеща е тази дева. ... Думите, които излизат от устата ѝ възкресяват. Ако каже една дума в името на тази църква, нови души се раждат, мъртви възкръсват, слепи проглеждат, глухи прочуват, неразумните стават разумни, слабохарактерните проявяват характер. ... Аз я познавам под името «любов». Тази любов, именно, свързва всички същества, обединява ги в едно цяло и живее в цялото, като неразделна част от него.“ [21, с.29]

„Мнозина говорят за Христа, за светата църква. Що е светата църква? — Тя е общение на живи души, които трябва да дишат свободно. Питам тези мои братя: Какво трябва да дишат тези хора? — Чистата Божествена Истина. Те трябва да черпят соковете на Любовта, и умовете им да се проникнат от Божествената Мъдрост. Общение на живи души, това е Светата църква. Онзи, Който ги обединява в едно цяло, това е Божият Дух. Църквата, за която говорим ние, не е стопанство, не е сиропиталище. Тя е жива църква, а не каменна; тя е

жива църква на промени от любов към любов, от истина към истина, от мъдрост към мъдрост, от правда към правда, от доброта към доброта. Ако свещениците бяха смели да говорят, както аз говоря, и ако бяха доблестни да говорят истината, българският народ, пък и целият европейски свят нямаше да остане толкова назад, както е днес. Българският народ е останал толкова назад, благодарение на своето духовенство и своите учители.“ [10, с.217-218]

„Кога започнаха хората да си строят църкви? — Когато изгубиха рая, когато изгубиха църквата в душата си. Щом изгубиха духовната си църква, те започнаха да си строят каменна. Ние се нуждаем от църква в душата ни и там да поставим Бога като Любов, като Първосвещеник. Една църква ще има в бъдеще, един Свещенослужител. Тя ще бъде толкова голяма, че ще събира всички хора на земята. За такава църква се говори в Откровението. Можете ли да си представите колко голяма ще бъде тя? Тогава хората ще имат едно верую, един възглед, но толкова широк, че ще обхваща всички възгледи на миналото. Всички сегашни форми и вярвания ще отстъпят на новото. Те са изиграли своята роля.“ [21, с.186-187]

„Евангелистът казва, че като евангелската църква няма друга. И православният казва, че като православната църква няма друга. И като будистката няма подобна. Аз казвам: Няма друга сила подобна на Любовта. Тя включва всичко в себе си. — Докажи това. — Ще докажа. В евангелската църква животните не влизат; в православната църква също; в будистката — също. — Защо? — Защото, според вас, животните нямат религия. — Не, и те имат религия, защото и те се обичат и любят. Основа на нашето верую е любовта. Следователно, нашата религия влиза и в животните и в растенията. И растенията се любят. Възхищаваш се от аромата на едно цвете и казваш: Колко хубаво мирише! То не изпраща миризмата си до тебе, но до своя възлюбен. Ароматът на цветята е тяхната мисъл. Цветето изпраща мисълта си до своя възлюбен, с ко-

ето иска да му каже, че го обича. Като мисли за своя възлюбен, то изявява своята религия. Аз отивам подалеч и казвам, че нашата религия се среща и в минералите. Значи, религията, която проповядваме, е всемирна. В нея влизат и хората, и животните, и растенията, и минералите.“ [10, с.97-98]

В сегашната епоха Бог взема каменните сърца на хората, за да ги извади от старата култура; дава им също нови сърца от ефирна материя, за да влее в тях нещо ново. «Господ не е в старата култура. Той не е и в църквите. Там може да има светии, но Господ Го няма. Господ не живее в каменни здания, но в сърца от плът, които любяат. Бог е излязъл вече вън. И ние, които сме излезли от града, казваме: Няма Го вече там. Това може всеки да провери. Върнете се при вашето сърце и ум, при вашата душа и при вашия дух и кажете: Възкръсна вече Господ! Той иде на земята. Иде великата Любов на земята!»

[6, с.223-224]

В сегашното време, всички пробудени души трябва да излязат вън в света, където да посеят семето на новата култура. Там, в света ще посрещнем живия Бог, който вече работи в сърцата и умовете на хората.

„И тъй, да се върнем към Бога и да живеем без религията на омразата, завистта и користолюбието. С това не искам да кажа, че трябва да се изхвърли религията, нека си съществува класовата борба, защото и тя е тъй потребна, както са потребни ония глисти, които разработват почвата. ... пролетариите, буржоата са глистите, които са работили ред години и са окислили почвата. След това ще дойдат ангелите със своите рала, ще посеят тази почва и ще кажат: «Достатъчно сте работили, ние ви благодарим, защото ще имате за хиляди години какво да ядете и пиете и ще бъдете всички като братя.» ... Христос, обаче, казва: «Аз дойдох виделина на света», а виделината е смисъла на живота; тя е храна на ума, душата и сърцето. Това значи, да сте доволни в себе си, сити в живота и да имате енергия и желание за работа в живота.“ [22, с.86]

Съвременният свят старада от религията на Ваала, която се кланя на вещи, притежания, имения. Има нещо потребно в тази религия, но то не е съществено. Когато не е развил своите творчески способности и дарби, притежанията задушават човека, превръщат го в роб и слуга. Учителят нарича служенето на Ваал — култура на мъчение. Това, което болшевиките донесоха, нарича религия на труда или култура на труда, а това, което идва с Божественото учение за живота — творческа, безкористна работа, т.е. работа по вдъхновение, от любов. Душата е, която работи в човека, тя е, която изявява творческия порив на любовта и служенето на истината. Затова новата култура можем да наречем — култура на сърцето, на душата, на любовта.

Значи има три култури: в културата на мъчението си роб; в културата на труда си служител, трудиш се по дълг; в културата на работата твориш по вдъхновение, като желаеш да издигнеш душите в творческия свят. Учителят казва: *«Аз съм дошъл да ви науча да работите.»* Това значи: Аз нося методите на новата култура.

Ще споменем някои мисли на Учителя за културата на труда:

„Аз разглеждам болшевиизма идейно и го наричам религия на труда.“ [6, с.88]

„Някои мислят, че болшевиците ще оправят света. Те ще го объркат, но няма да го оправят. Там, дето има убиване и бесене, животът не може да се оправи. Болшевиците са незаконните деца на аристократите и царете.“ [6:144]

„Казвате: това е революция. Всички трябва да се проникнат от мисълта, никого да не убиват. Същественото е: Да не причиняваме страдание на никого, да не се измъчваме, а да дойдем до пълно разбирателство помежду си. ... Няма да остане народ в Европа, който да не бъде наказан. Всички ще станат на пух и прах, ще ги раздрънкат като вълна. За да не стане това, народите трябва да си подадат ръка. Никакво убийство! Сегашните народи са достатъчно културни, за да разберат това, което им се говори.“ [16, с.143]

„Едно трябва да се знае: Ако хората очакват свободата от себе си, няма да я постигнат. Ако очакват свободата си от Бога, от разумния свят, ще я постигнат. Ако комунизмът е подбуда от Божествения свят, той ще успее. Ако е човешка подбуда, няма да успее.“ [26, с.186]

„Влезеш в едно общество; искаш да си пробиеш път, да заемеш първо място. Не се бутай, не мисли, че лесно ще се справиш с тълпата. Ако се бориш с тълпата, ще заприличаш на нея. Не ви съветвам да се борите с дявола.“ [13, с.75]

„Никое управление не може да ви направи щастливи. Кой държавник не иска да тури ред и порядък в своята държава? Никой свещеник, никой философ не може да направи хората щастливи. — Защо няма щастие на земята? — Защото хората са прекъснали връзката си с Бога. Техните идеи са механически, прикрепени с обръчи. Значи връзката на идеите им е неустойчива. Това ги прави недоволни и нещастни.“ [20, с.56]

Културата на едно общество, което разчита на тълпата, на масата, е механична, сива. Тя няма предвид висшата ценност — творческия Дух, Който живее в душите на индивидуалностите. Понеже касае масата, външната стихия, тя не вълнува интимно човека, т.е. не касае душата му. Следователно, тя изключва нюансите на многообразието, от които се ражда хармонията, т.е. необятната йерархия на светлината и живота. Хората могат да бъдат изпълнени с взаимност и щастие, само, ако живеят със светлината на творческия Дух, който огрява всички души и ги свързва с най-висшите им възделения.

„При сегашния строй, сто души работят за едного. Той е техен касиер, събира печалбите им. Това е методът на злото. Доброто постъпва другояче. Сто души работят и всеки има възможност да държи пари в себе си. Нека всеки бъде касиер на парите си! Като ви проповядвам, аз влагам капитала си във вас и вие мислите, че сте ме надхитрили. Истината, която проповядвам не е моя. Един ден, когато пораснете, ще пос-

тървате благородно всички, и тогава ще платите не на мене, а на Онзи, чиято е Истината.“ [10, с.103]

С други думи, да се държат благата и парите в общ казан, под попечителството на чиновници, бюрократи и началници — това е методът на злото. Такива блага са външни, механични, чужди за човека. В този случай, той работи като наемник, а не на своята нива, по душа. При новата култура, благата ще протичат през самите индивидуалности, като техни блага, като блага на тяхната индивидуална инициатива.

Тук възниква въпросът за частната и колективната собственост. Този въпрос е отживял времето си. Той произтича от старата култура, която си отива.

„Лицемере, извади първо гредата от своето око...“
/Матей 7:5/

Тази греда е учението за собствеността, което хвърля сянка върху Божественото в човека.

„Така и в сегашния си живот ние сме нещастни поради тази греда, която пречи на светлината да влиза и оживотворява материята на нашето тяло.“ [22, с.107]

„Осем хиляди години човечеството решава въпроса за собствеността, и тоя въпрос още остава нерешен. Христос казва: «Извадете от вашето око тази собственост, за да се оправи светът.» Тогава малките спънки, малките сламчици ще изчезнат.“ [22, с.107]

„Господ, Когото аз познавам и за Когото ви говоря, не е Господ на гредите, на собствеността, и не е за хора, които спорят за собствеността: собствеността няма никакъв Господ. И хората, които се делят на католици, протестанти, мохамедани и т.н. нямат никакъв Господ. Вашият Господ е Господ на гредите, а моят Господ няма греди. Христос казва: «Лицемере, извади гредата от окото си!» И ако ме питат: «Кога ще се оправи света?» Ще отговоря: «Когато се извади тази греда от окото ви.» — А кога ще се извади тази греда? — Когато се възцари любовта. Тогава гредата може да се извади много лесно. Всички жени, които носят културата, може да извадят своята греда, както и тази на своите дъщери и синове, още когато са в утробата им.“ [22, с.109]

„И всички християни, които вярват в частната собственост, имат църкви, секти и пр. В религиозно отношение те считат, че трябва да се делят на будисти, брамини и др., което показва, че вярват в частната собственост. Аз вярвам само в един велик Божествен принцип, но в никакви форми не вярвам. Господ е създал принципите, а формите ние създаваме.“ [22, с.117]

„Който е напуснал учението за частната собственост, той се приближава към Бога и към бъдещата култура, а който вярва в частната собственост, той се отдалечава от Бога.“ [22, с.119]

С други думи, който е подчинил съзнанието си на предметния свят — света на притежанието, обособяването, той потъва в материята. Неговият живот се затваря и вледенява. Такъв човек е под влияние на центъра на земята, където владее закона на свещения егоизъм. Който насочи съзнанието си към светлината, към слънцето на Духа, той се превръща на вода, т.е. на живот, на жива безсмъртна душа. Когато се превърнат във вода на живот, душите се преливат в нежното общение на Божествената Любов. Това е интензивен свят на вдъхновение, творчество, радост, изобилие.

„Частната собственост е велико зло. Аз не подразбирам държавния строй, но който иска да разбере човешкия живот, трябва да се откаже от частната собственост. Това не значи, че трябва да сме мързеливи, но да се научим да работим.“ [22, с.115]

Това е задачата на новото учение, на новата култура — да ни научи да живеем и работим така, че в живота ни да има изобилие от условия, блага и възможности. Това значи, човек да овладее изкуството да бъде Божествен Маг при всички условия на живота, заради което изявление е дошъл в света.

Излизането от материята, от собствеността, е велика задача на физиката, на естествознанието, на психологията, на човекознанието изобщо.

Вече споменахме, че съвременната физика познава 4 фундаментални взаимодействия, които имат различни нива и области на действие. От гледището на Божествената наука, тези сили не са механични, но изразяват различни области и нива на духовното и имат ежедневно приложение в живота

на хората. Ние ще разгледаме този проблем на друго място, но тук ще споменем само есенциалната идея за подобна аналогия. Учителят казва:

„Любовта се проявява и в най-малките частици, като енергия, като импулс. Учените наричат тази енергия «притегляне, сродство, теготение». Както и да я наричат, тя е една и съща — любов на частите и любов на цялото.“ [1, с.61]

„И тъй, първата проява на любовта е на привличането, т.е. магнетичната любов /емоционално ниво, б.с./. Втората проява на любовта е приятелството. Тя е висока степен на любовта от магнетичната /споменава се за обмен на мисли, идеи — ментално ниво, б.с. .../*

Третата проява на любовта почива на сродството в душите.“ /причинно ниво, б.с./ [1, с.102]

Четвъртата проява на любовта предполага познаване на Божествения Дух. Тази любов, сила, фундаментално отношение, води до освобождение от външните и вътрешни ограничения, до духовна аниhilация в битието на индивидуалността. Това е полето на виделината, на Христовото съзнание.

Библейското сказание за грехопадението има предвид метаморфозата на сърцето и ума при потъването на душите от Христовото съзнание до магнетичната любов на притежанието. Тази нисша любов на враждуващи форми е характерна за душите, чиято светлина е помрачняла, за да бъдат сковани в гъстата материя. Христовата любов е като слънце, което дава повече, а взема по-малко. Магнетичната любов е като студена планета, която взима много, дава малко.

Учението за собствеността бе внесено от жената, която е еталон на магнетизма, чувствения свят. Князът на майа, на външния блясък и изящество, има царството си в магнетичната любов. Той е причина душите да излязат от «райската градина», т.е. от причинния свят на Истината и да се въплътят в гъстата материя, в далечните провинции на Битието. Учителят говори метафорично за това:

* б.с. — бележка на съставителя.

„... казвам на жените: «Понеже вие сте лекарите, доста вече сте служили на вашите стари любовници в райската градина, откажете се от тях и служете на Господа.» Вече 8000 години как жените служат на този хубавец от райската градина и нищо добро не свършиха, затова им се налага да се откажат от него. Ще ми възразите: «Не ни нападай, ние сме чисти.» – Да, едно време бяхте чисти, но днес не сте това, което ви знаех. Тази греда – собствеността влезе в окото ви, заживяхте със закона на собствеността, дойде при вас в райската градина вашия приятел и ви каза: «Излезте от тази райска градина, стига сте стояли тук като градинари; завладейте земята, тя е за вас. Що сте глупави да стоите в тази градина, вие ще станете равни на Бога.» И излязоха жените от рая.» [22, с.110]

Под «земя» тук се разбира физическата вселена, предметния свят. «Христос казва на съвременните хора, които представят избрания народ: «Извадете тази греда от окото си», т.е. махнете тази собственост от вашата земя, защото тя е причина за всички спорове и войни.»

[22, с.110]

„Христос казва: Извади гредата от твоето око, а гредата в твоето око е ревността, подозрението, омразата, злото, алчността, завистта и т.н. Гредата, гредата трябва да се махне! Тя е навсякъде: във всички общества, църкви, религии все греди виждам.“ [22, с.112]

„Христос казва: «Ако махнете частната собственост между братя и сестри, вашият ум и дух ще бъдат свободни, за да можете да станете добри хора.» Ако всички жени на бялата раса се проникнат от тази идея, то в сто години биха потикнали човечеството 4-5 хиляди години напред.“ [22, с.113]

„Сега, ако очаквате светът да се оправи отвън, нищо няма да постигнете. ... Светът трябва да се оправи отвътре, всички хора да съзнаят, че са братя. Всички хора трябва да видят грешките си и да ги изправят. Сегашните хора се страхуват от собствените си идоли. Те сами създадоха идолите си. Те сами ги правеха,

осветяваха, молеха им се, докато най-после започнаха да се страхуват от тях.“ [16, с.17-18]

Днес виждаме всички идоли на човека, въплотени в съвременните институции и политически системи, в съвременните схващания и представи, в съвременния геоцентризъм, в груповите страсти и тривиалното мислене. Днес човек е заробен от идолите си, на които се кланя в капищата на живота. Той не познава своето същество като светлина, като дух, като универсум, като космично Битие.

„Казвам: освободете се сега от всички политически връзки. Мислете, че сте царски синове и дъщери. Вие сте хипнотизирани. И до днес ви казват, че сте големи грешници. Не се обезсърчавайте, други са ви заблудили. Бог ви казва: «Деца, излезте от тая кал. Доста сте се забавлявали. Върнете се в плодната градина.» Не казвам, че хората са лоши, но още се кланят на икони. Колкото пари имам, готов съм да купя вашите икони. Ония, които служат на Господа, ще имат достатъчно жито, храна, плодове. Всичко това ще дойде отгоре. Бъдете весели и добри. Носете тая веселост навсякъде. Знайте, че Бог е вече в света между хората.“ [6, с.155]

Животът не може да се оправи нито от масата, нито от индивидите, но от индивидуалности, съчетани в хармонията на Любовта. Светът има нужда от нови характери, от нови образци, които да предизвикат кристализацията в многообразието на калейдоскопа на новата култура.

„Съвременният обществен строй се нуждае от характери, подобни на Данаила. Как може да се съгради бъдещото общество, бъдещите партии без такива характери? Как би се организирано човечеството без такива характери? Какво виждаме днес? Всички партии, всички общества и народи вървят по един и същ път. Ако това се продължава и в бъдеще, всичко ще се разкапе. Всички народи и общества са дошли до фазата, дето благородството и човещината трябва да вземат надмощие.“ [16, с.138]

„Днес всички хора в Европа се справят с неприятелите си. Това е първата фаза на живота. В църквата, в религиозните и светски общества, навсякъде хората

се борят, защото имат неприятели. Докога ще се бият? — Докато станат сиромаси. Щом обеднеят, ще кажат: Братя, доста сме се били. Можем да живеем и по друг начин.“ [16, с.101-102]

„Социалните въпроси трябва да се разрешат! Животът трябва да се осмисли! Има само един начин за прилагане на разумността. Тоя начин ще се наложи. Хората ще изнемогнат, ще се стопят, ще се превърнат на вода, и Бог ще ги прекара през ситни филтри, докато ги пречисти. Само така те ще постигнат абсолютната чистота. От тях няма да остане никаква твърда материя, никаква брада, никакви косми.

Какво се разбира под понятието «вода»? — Човек чист в своите мисли, чувства и постъпки. Той е смел и решителен във всичките си работи. Няма сила по-голяма от водата. Тя е пъргава, пластична и подвижна. Дето мине, все ще свърши някаква работа.“ [16, с.95]

Под «вода» разбираме душата — единственият работник в света. Защо е работник душата? — Защото тя е извор на Великата Любов, която носи живот, увлечение, стремеж за изява.

„Христос казва: «Не знаете що искате.» Искате да бъдете православни — не знаете що искате. Искате да бъдете мохамедани — не знаете що искате. Искате да бъдете будисти — не знаете що искате. Искайте същественото. — Кое е същественото? — Искайте да имате Божествената Любов във всичките ѝ прояви: Божествена, ангелска, човешка и животинска. Щом имате тази велика любов, ще дадете на живота си широк замах.“ [10, с.105-106]

Може да се запита: — Как да намерим тази сила на любовта, как да я постигнем? — Като влезем в света на Истината. В този свят ще влезем само, ако приложим учението за душата. Това е път, в който можем да постигнем целта с един удар на барабана. С други думи, човек трябва да има смелостта, да се отърси с един замах от всички стари заблуждения, от всички идоли на света.

„Като се говори на хората за Истината, те казват: Истината е неприложима в живота. Това показва, че

Божественият живот изисква напреднали души. Съвременните хора не могат да служат на Божията Истина, понеже са останали назад в развитието си. За това е много спомогнала черната ложа, която с ред религиозни системи е успяла да спре развитието на човешките души. Обаче, според мене, по-лесно е да се живее за Истината, отколкото за света; по-лесно е да се живее за Бога, отколкото за света.“ [8, с.46-47]

„Че така било писано, че иначе било писано. Писаното ще се тълкува от вашата будна душа. Само тя познава истината. Това означава стихът: «Всички ще бъдат научени от Господа.» Няма да се учите от хората, но от Господа. И аз няма да ви уча, но искам да ви освободя от всички заблуждения, които са вложени във вашите умове.“ [16, с.279]

Намирането на любовта не се заключава в четене и цитиране, но в съпреживяване вътрешния живот на Цялото.

„Божественият живот не е във външния блясък на нещата. Божественият живот е скрит в нас. Значи, в нас е скрита онази сила, която създава благородните чувства, която хвърля светлина на нашия път. В тая сила е реалността на нещата. Време е вече всички да тръгнете в пътя на светлината по вътрешен, а не по външен начин.“ [16, с.256]

„Чувате някой да казва, че неговото верую е най-добро, най-право. Да се мисли така, това значи стегнат, ограничен ум, т.е. ум, обут в тесни обуца. ... Една е истинската и права религия – религията на любовта, на вътрешното съдържание и смисъл на нещата. Тя определя връзките, които трябва да съществуват между мъжа и жената, между брата и сестрата. Една е истинската религия, т.е. едно е дървото на живота, но с много разклонения.“ [7, с.97]

„Като говоря за любовта, аз подразбирам да видиш Господа. Исая е видял Господа. Да видиш Господа, това е голямо нещо, нещо епохално. В душата се отваря голяма дълбочина, идея вече има такъв човек.“ [12, с.83]

Да видиш Господа, то е великото прозрение на човека, че всичко е светлина, всичко е потопено в необятната виделина

на живота. След това прозрение вече не уповаваш на външни форми и правила, но на тихото, мъдрото, любвеобилното Слово на космичния разум в себе си; ставаш неразделна част от Божественото слънце на виделината. Тогава жадуваш да се кланяш на Единия, Живия Бог в Дух и Истина — да пулсираш с пулса на космичното добро, което идва от сърцето на Битието, да бъдеш проводник на космичния живот. Такъв човек е като разцъфнала фиданка, която разнася аромата си, като дърво отрупано с плодове, което раздава благословения.

Да видиш Господа значи, очите ти да се отворят, за да можеш да развързваш примките на буквата, да освобождаваш себе си и другите от заблуждения. Да видиш Господа значи, твоята всесилна същина да те пробуди от идолопоклонството, което сковава творческия дух на човека и поражда робството в съвременния свят.

„Не се позволява на културните хора да се кланят на идоли и на икони. Да ги турят за украшение, може, но да влагат надеждата си в тях, това е престъпно.“

„Питам: «Какво щяхте да правите, ако бащата на някой от вас бъде разпнат на кръст, или ако бащата на някой от вас бъде убит с нож? Трябваше ли на същото основание и вие да се кланяте на този кръст, на който разпнаха баща ви, или да целувате ножа, с който заклаха баща ви?» При все това, горко на този човек, който се осмели да не целуне и да не се прекръсти пред кръста! Кръстът, кръстенето е вътрешен процес, който става във всеки човек. Разгледайте мрежата на куба. Какво представлява тя? — Кръст. Да почиташ кръста, подразбира да раздадеш всичките си материални блага. Не можеш ли да ги раздадеш, никакво почитание нямаш към кръста. Разтворен куб подразбира изтичане на блага. Да почиташ кръста, в този смисъл, подразбира, да имаш свещена идея за живота. Когато поетът пише, когато съдията съди, когато професорът държи своята лекция, всички трябва да имат в себе си свещения огън на Любовта и Мъдростта, та когото погледнат, да му изпратят своето благословение за повдигане и растене в живота.“ [17, с.25-26]

Какво е кръстът? — Божесвена сватба вътре в човека, между космичните полюси на Битието — електричество и магнетизъм, ум и сърце, дух и душа, Мъдрост и Любов. Мъдростта е вертикалната силова линия, а Любовта — хоризонталната. От тяхното съчетание се ражда пламъка на живота. В алхимията на този пламък, посредством противоречия и страдания, изгарят всички кармични вериги, които държат човечеството в мрак и робство.

Може ли да се извади този кръст отвън, за да му се поклоним? — Не може. Какво ще стане, ако извадиш сърцето си навън, да покажеш на някой как го обичаш? Какво ще стане, ако извадиш навън своя мозък, за да покажеш светлината му на хората? Какво ще стане с твоите идеали, ако някой пипне сърцето ти с мръсни ръце?

Там, вътре, в този пламък, е Божествената църква на човешката душа, в която свещенодействува Божият Дух. Той носи божествените писма от незнайния Бог и ги изявява на своята възлюбена. Има и друга църква — тя е сред светилищата на природата, където над девствените върхове, край чистите извори и многобагрени поляни, виделината идва на колесницата на светлината.

Човек трябва да се изправи, да повдигне главата си към центъра на слънцето, към центъра на вселената, за да протече огъня на космичния живот през него, да се благослови и повдигне майката земя. Да уповава човек на каменни храмове и ръкотворни светилници, това значи да се сгърби.

„Аз бих желал българите да не бъдат гърбави. Ще почакам още няколко години, за да видя дали духовенството и учителите ще дойдат в съзнание. Ако те не дойдат в съзнание, ще турим в торба всички техни ирационални числа и ще ги заставим да ги изчисляват. Това е Божието решение. Знанието ще се даде само на ония, които не ще злоупотребяват с него. Днес ние виждаме, как в Русия се злоупотребява с най-светите, с най-религиозните идеи на човечеството. За в бъдеще тези неща не ще се търпят.“ [22, с.173]

„Религиозните хора оглупяват, понеже мислят по колко кандила и свеци да запалят, с какви дрехи да бъдат облечени, бели или черни, кога да постят, сряда

или петък, с коя ръка трябва да дават милостиня, т.е. те са хора на формите, на обрядите, на ритуалите. Те не са видели Господа. Те са хора на буквата.“ [5, с.63]

Да видим Господа! — Къде ще Го видим? Откъде иде Господ? — От гъбините на Вселената, от гъбините на материята, Битието, естеството, от гъбините на сърцата и душите. Отвътре иде Той, от небето на нещата.

„По-добра църква от отвореното небе няма. Най-хубавото кандило в света, това е слънцето. Има ли похубаво нещо от това, да излезеш вечерно време и погледнеш на всички запалени Божии кандила? Ти се молиш и чувствуваш навсякъде Божието присъствие. И какъв по-добър свещеник от Божия Дух, който започва да ти говори, да събужда в тебе онова Божествено, свещено чувство към Бога?“ [4, с.9]

„Ако е въпрос за църкви, ние признаваме само една църква във вселената — църквата на природата с безброй кандила — звезди и слънца. Цялата природа е едновременно и църква, и училище. Ние можем да посетим църквата на ония, които са я градили; ние може да се радваме на тия братя, че си имат църква.“ [10, с.39]

Навсякъде може да служи човек на Божественото в себе си, важното е да изпълни неговите свещени импулси. От неизпълнение импулсите на Божествения ток на живота, човечеството е подпушило своята Божествена инсталация, поради което живее в мрак и недоимък. За това са виновни всички, които имат знанието, но не го прилагат, поради своята леност и користолюбие.

„Днешните свещеници и учители носят отговорността за неизпълняване на Божиите закони. Те са подписвали и подписват всичко което Бог казва. Сега идат болшевиците в света и питат свещениците и учителите, на какво основание се подписвали под Божиите закони, без да ги изпълняват. Така казва Бог, не казвам аз. В бъдеще няма да се допусне никаква лъжа. За най-малката лъжа ще се плати скъпо.“ [6, с.83]

Днешният свят е потънал до дъното на материята и мнозина вече разбират, че тя не може отвън да им даде благото, което очакват. Тя може да им даде благото отвътре като

светлина, сила, живот, които е сковала в себе си. Да разчита човек на външни неща, значи да живее в света на користолюбието, който се отличава с взимане и даване, със сметки и дребнавости, с недоимък, който поражда всички пороци.

„Абсолютната истина не си служи с взимане и даване.“ [16, с.109]

„Който живее само за себе си, той служи на злото, т.е. на дявола.“ [1, с.136]

„Причината за омразата се крие в материалния живот на хората.“ [23, с.32]

Болшевиките се опитаха да решат въпроса за доброто и злото, за правдата в света по външен начин. Този начин е опитван много пъти. Той е старозаветен неефективен метод. Да въздействуваш на злото с насилие, значи да го усилваш. Това е космичен закон, който всички са опитвали на гърба си. Този метод няма в себе си запалката на любовта, на живота. Защо няма тази запалка? — Защото, като иска да освободи човечеството от схоластиката и религиозните заблуди, се опира на безбожието и насилието. Безбожието, обаче, не е друго, освен безлюбие, бездушие; то води до отрязване на дървото от собствените му корени, лишаването му от соковете на живота.

„... някои мислят, че болшевиците ще оправят света. Те ще го объркат, но няма да го оправят. Там, дето има убиване и бесене, животът не може да се справи.“ [6:114]

Всички съвременни хора са изостанали много в развитието си по отношение на процесите, които стават в съвременния живот. Отдавна е минало вече времето на старозаветната епоха; даже новозаветната епоха преминава. Сега иде епохата на свършените, които ще изявят възвишения, красивите, светлите страни на живота в нови измерения. Те владеят Христовия метод и като пуснат тока на Любовта, въглените на човешките съществувания ще светнат, ще заблестят като скъпоценни камъни. Те ще поправят инсталацията на човечеството и ще пуснат изобилен живот за всички — бедни и богати, учени и прости, вярващи и невярващи. В какво има повече да вярваш, ако грейне твоето слънце в тебе, ако се изпълниш с изобилието на живота, ако в тебе се пробудят таланти и дадат плод. Тогава не ти остава друго, освен да

тръгнеш сред братята си, да раздаваш от изобилието си и да славиш великия извор, който отвътре те оживява и обогатява.

„Откакто светът е създаден, никога не е имало подобри условия от сегашните за проявяването на Словото Божие и на човешките добродетели, за сближение на хората, за проявяване на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. И ако все още страдате, то е по причина на егоизма и алчността, от които не искате да се откажете.“ [18, с.15]

„Каквито и да сте, към каквато школа и да принадлежите, едно се иска от вас: да имате любов. Любов трябва на хората.“ [10, с.36]

Егоизмът трябва да се стопи, преградите пред течението на живота трябва да се отстранят. Законът за творчеството, за работата, за даването, за доброто трябва да се приложи от всяка душа. Това може да стане само с вътрешно разбиране и добра воля, с вътрешна опитност за великото благо на тази стъпка.

„И сегашните християни не разбират закона за даването. Той представя процес на сеене. От това, което си посял, ще даваш, т.е. временно ще го изгубиш, но после стократно ще спечелиш. Мислите ли, че ако дадете от любовта си на някой болен, страдащ, той ще ви забрави? Векове, хилядолетия ще минат, но дето и да ви срещне тази душа, тя ще помни любовта, която сте ѝ дали, и пътя, който сте ѝ посочили.“ [10, с.35-36]

Сегашното общество е място с много прегради, с много плъхове, които изпояждат житото. Всеки живее в своята преграда и гледа да се осигури с всичко потребно. Това е инертен живот, който се дублира на хиляди нива. Всеки мисли за осигуряване, за оцеляване. Много естествено: ти си затворил вадичките и водата не може да полива градината ти. Нещо повече, забравил си градинарското изкуство и очакваш на подаяние. Природата търпи търтеите до едно време, а след това ги заличава. Тя казва: Онзи, който не сее, който не обработва своята божествена градина, той няма никаква култура, той е тунеядец, който спира благословието.

Ако трябва да служим на нещо, нека послужим на тази светлина на живота, да поправим инсталацията ѝ, да оживим всички пори на обществото. Нека всеки остане в своята църква,

в своята школа в своята партия и държава, като специфични органи на цялото, но да не препятствува на водата на живота да протича към другите, да не се отсича от собствения си корен.

„Казвате: аз съм православен, не вярвам в прераждането. Хубаво, ти не вярваш в прераждането, но има допирна точка, в която можем да се съгласим: ти и аз можем да живеем по Бога, без абсолютно никаква лъжа. Ти и аз можем да служим на Бога без пари. Дали съм православен или евангелист, дали съм окултист или теософ, това не е важно, все трябва да имаме едно име.“ [27, с.24-25]

„Не е името, което прави човека, а човек прави своето име. Ако онези, които са в православната църква живеят един възвишен и благороден живот, те ще въздигнат православната църква и ще я направят светла. И тогава ще се отворят стените на тази църква, и няма да има вече кръстове, няма да има вече каменни църкви. Всеки човек ще е един кръст, който ще свети. Аз бих желал всички църкви да светнат така, че като има две църкви в един град да няма нужда от електрическо осветление. Ние сме светлина, ние сме кръстове. Значи ние имаме страдания. Всички онези народи, които са подложени на най-големи страдания, това са кръстовете на храма. Цяла Русия днес е само кръстове. Всички тия кръстове дойдоха върху живите хора. Не кръстове, но разумност и търпение трябва сега в света.“ [27, с.29]

„Всеки от нас трябва да бъде владика! Владика на какво? — Да владее себе си.

Всеки от нас трябва да бъде свещеник; да свети, да служи безкористно на Бога.“ [4, с.26]

Къде ще служи човек на Бога? — В своя дух, в своите идеали, в достойнството си на човек, роден от виделината. Като влезе в тая черква, тя е слънце на живот, от което райската градина на неговата душа се отрупва с плодове. Значи църквата е вътре в човека, в неговите свещени трепети пред откровенията на живота.

„Църквата това е човешкият дух. Бог живее в нея.“ [2, с.28]

„Единствената църква, която може да обедини човечеството... това е любовта на самопожертвуванието. В нея влизат всички идейни хора т.е. хората на безкористието.“ [3, с.30]

Като обичаш, като се жертваш, като служиш на съществата, през които космичният живот протича, ти си в храма, при нозете на Великото Присъствие. Влизането в този храм подразбира освобождение от ограничителните условия, отваряне за изобилието на живота.

„Свободен човек е оня, през който тече широката, великата Божия Любов. Той е извор, който няма кран и постоянно тече. Казваш: Искам да бъда свободен. — Докато имаш кран и течеш от време-навреме, не можеш да бъдеш свободен. — Кога ще се освободя? — Когато се съединиш с великия Божествен закон и Христос заповяда отгоре, да се махне крана и да потече повече вода през тебе. Когато слезе на земята, Христос ще отвори всички кранове и навсякъде ще се чува бучене: «Бу-у, бу-у!»“ [16, с.281]

Съвременният човек е затворен в себе си, както камъкът е затворен за благо на водата. Освобождението на света от затвора на невежеството и оскъдицата стои в отварянето на душите за божествената светлина на живота.

„Отворете се за Господа, както цветето се отваря за слънчевата светлина. Отворете умовете и сърцата си, да влезе Истината в тях. Дайте свобода на Господа да се прояви, не както в другите хора, но специфично за вас. Всеки да бъде оригинален в проявите си, на никого да не подражава.“ [6, с.307]

„Господ ще почне сега да говори в света. Той говори в умовете на всички хора. Голямо брожение има и трябва да знаете, че когато Господ говори, земята ще се обърне с главата надолу, но всичко това ще стане. И понеже Бог ни е възлюбил, любовта ще се яви. Досега беше законът на какво? Досега хората учеха само терапевтиката на Христовото учение, т.е. начини да се лекуват. И ще видите, че във всички църкви проповядват все за спасение, за покаяние, за вечен живот: как да се освободят от греховете, от наказанията, как да се лекуват — все за болници разправят. Всеки иска да се

спаси. Нищо нямам против това, но тия хора се заблудиха. И след туй питат здравите хора: Ти спасен ли си? Аз се поусмихвам и ги питам: Какво е това спасение? — Как, не знаеш ли? — Спасението е само за болните. Аз не съм болен. Щом не си болен, ти си спасен.

Казват: Той е еретик, той не разбира Евангелието, той не вярва, че може да се спаси. — Е, казвам: Кой е поправ. Аз ли, който имам Бога в себе си, цял ден съм с Него, разговарям се, радвам Му се, или този, който никога не е видял лицето на Бога, а ми говори за спасение. Питате ме: Спасен ли си? Казвам: Братко, никога на съм бил спасяван и не желая да бъда спасяван.“

[10, с.30]

Цялата наука е, как хората да познаят Любовта, как да познаят Христа, да се съединят помежду си в душите си, да влязат в света на виделината. Те трябва да се научат как да се отворят за лъчите на Великото Космично Слънце, за океана на живота, за Божественото. Тази наука трябва да се изучава и прилага.

„Единственото нещо, върху което трябва да мислиш, е познаването на Бога, а не на смъртта. Щом Го познаеш, ще възстановиш хармонията на своя живот.“

[24, с.281]

„Когато великият Божи Дух проговори на човека, в неговия ум се явява светлина, а в сърцето — широта, и той обиква всички хора, всички цветя, дървета, листа, клоне, мушици. За него всичко е красиво. Когато в човека заговорят духовете, той става ексцентричен и разсеян.“ [20, с.49]

„Де е Бог? — Аз Го виждам във вола, който пъшка и тегли ралото, в кокошката, в мухата, на които отрязват главите и съм разговарял с Бога в тях. — Какво ще стане с нас, ако не колим агнетата и кокошките? — Светът ще се оправи. Вие можете да ядете жито, зеленчуци, плодове. Може да ядете и месо, но ще знаете, че Бог не е с вас. Той не може да ни обича, когато отнимаме живота на по-малките от нас. Страданието на едно животно е страдание на Бога. Страданието на бедния е също страдание на Бога. Само така ще разберете Христа.“ [6, с.224]

Как да се молим на този Бог на Любовта, как да Му послужим?

„Молитвата не се заключава в палене на свещи и кандила, нито в поклони, но в участието, което взимаш в живота на своя ближнен. Ако срещнеш гладен, нахрани го, ако срещнеш беден, окъсан човек, облечи го. По-добра молитва от тази няма.“ [1, с.136]

„Ще кажете: «ние трябва да се молим на Бога.» Разбира се, че трябва да се молим, но не като болни хора, а като здрави. Като болни хора ще пиете лековете, ще лежите на гърба си, ще се обръщате от едната страна на другата, ще коленичите от болки, но като здрави ще вземете ралото и мотикта, и хайде на нивата и лозето, и ще правите поклони.“ [22, с.149]

В съвременния свят се чувства един смут. Този смут, това объркване се дължи на сянката на Ваал, на буквата в света, която хората създадоха като нещо отделно от цялото, от Космичното Слово. Хората мислят, че техните изобретения и системи могат да ги извадят от бедственото положение. Това е невъзможно. Не може да има хармония в човека и обществото, ако те нямат в себе си силата на вътрешна връзка. Учителят казва:

„И когато питате какво трябва да се направи със света, аз казвам: Всички хора да се съединят с Бог, нищо повече!“

Това не е задача на обществото, а упование, спасение и изход за всеки човек, за всяка жива душа. Да погледнем в себе си и да видим тази велика светлина в дълбините на естеството, тези необятни светове, изпълнени с разумност и красота, с наши по-напреднали братя на виделината, които изявяват космичния живот. Тази светлина и топлина, тази интензивност, този нов лъх, който жужи в пространството, е Господ, Който сега работи между нас, за да ни преобрази.

„Аз искам всички да се влюбите в Господа, да намерите Бога на Любовта. Желая ви така да се влюбите, че къщите ви да се запалят от четирите страни, и сърцата ви да трептят от любов. Млади и стари, всички да се влюбите в Господа на Любовта.“ [28, с.194]

Мнозина търсят любовта, но тя е неизвестна за обикновения човек. Тя ще се изяви тъй, както на нея е угодно.

„Космичната сила на любовта, т.е. Божествената сила движи всичко във вселената. Всички живи същества — от най-нисшите до най-висшите се движат от Божията Любов. Така се движи целият космос.“ [28, с.194]

„Щом си лъч от Бога, ти ще мислиш за Него, за Царството Божие. Следователно, можеш да бъдеш като Бога, но не по-горе от Него. Никой не може да надрасте Бога, Той е безграничен, безпределен, безконечен. Той е непостижим в своите пътища. Досега се е проявил на нашето съзнание като Любов, като Мъдрост, като Истина, като Правда и като Добродетел. Каква е същността на Бога зад нашето съзнание, не знаем. Хиляди и милиони години са нужни, за да познаем величието на Бога. Великите братя, за които казвам, че носят земята на ръката си, застават пред Бога с всичкото си смирение. Те виждат в Неговото лице Онзи, Който държи с малкия пръст на ръката си не само земята, но цялата вселена, всички светове. Той носи всичко. Велик е Бог! Необятен, безграничен е Той. Можете ли да си представите, каква грандиозна идея, какво необятно понятие е Бог!

Да застанем пред Бога, като Любов, във всичкото си смирение.“ [10, с.232]

„Иде нашата партия отгоре! Всички ще превърнем на вода. Като дойдат комунистите ще вземат къщите, имотите ви, всичко каквото имате. Като дойдем ние, ще превърнем света на вода. Ще изчистим и попове, и владици, и комунисти, ще турим всичко под общ знаменател. След това ще създадем нови риби, птици, млекопитаещи. Най-после ще създадем новия човек и ще го поставим отново в рая. ... Най-опасните хора в света, това сме ние. Получихме вече последната телеграма от слънцето. Там са насочили своята артилерия към земята. Това коренно ще преобрази умовете на хората. Няма да остане глава на земята, която да не узрее.“ [16, с.98]

Иде Господ от своя свят храм да въдвори между нас Царството на Любов, разумност и изобилие. Къде ще се възцари това царство? — В душите и сърцата, в умовете и духовете на хората. Когато слънцето на Божествения Дух изгрее

в нас, то ще извади от утробата си нова, жива азбука, от която грее безсмъртие. Който е посадил своите идеи в добра почва и търпи, докато старата им форма се разруши и трансформира в нова, той няма да умре за новата епоха. Господ ще го възкреси и ще му даде стократен урожай от нови семена на безсмъртие. Който посее новите семена, новите букви и чака с търпение пролетта, той ще получи стократно от новия живот на безкористието, братолюбието и служенето с Божиите дарби. Той ще види това царство в душата си, ще прослави неговата Мъдрост, Истина и Любов сред света и ще излее върху всички неговите благословения. Сега, прочее, Духът дойде между българите. Блажен онзи, който се отвори за Божиите благословения.

„Аз не искам българите да обиждат Духа, Който живее в мене. Аз нося добро на българите и казвам: Житото, което ви давам, не искам нито с крини да го мерите, нито с коли да го пренасяте, нито в хамбари да го пазите. Нека всеки си вземе толкова, колкото сам може да носи. Ясно ли ви е сега? Това не говоря аз, но Божият Дух, който живее във всички хора. Един е Духът.“ [6, с.293.294]

Когато осъзнае мощния и светъл център на своето естество, човек ще каже: Сега всичко немошно и преходно отсъствува. Сега присъствува светлината, творчеството, здравето и безсмъртието на Духа. Сега съм слънце на живот, което обезсмъртява всичко, до което се докосва.

Срутват се вече мрачните крепости на буквата; отива си ариергардът на мрака, злото и насилието в света. Изгрява вече слънцето на творческия Дух; на великата разумност, всеотдайност и любов в душите на съществата, за да възрасти, налее и оплодотвори градините на живота.

Който желае да се ползува от новите условия, потребно му е само едно: Да приеме лъчите на новото знание, да се пробуди и да излезе навън на стъгдата — да извърши своята работа за новата култура, за новата епоха, за Духа, който възкресява красивото и непреходното в живота.

* * *

ЛИТЕРАТУРА

1. ВЕЛИКИТЕ УСЛОВИЯ НА ЖИВОТА — неделни беседи
2. В СВОИТЕ СИ — беседа, серии
3. ВСЕ ЩО Е ПИСАНО — неделни беседи, 1917г. София
4. ДАВА ПЛОД — беседа, серии
5. ДА ВИ ДАДЕ — неделни беседи, 1929-30г. София
6. ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА — неделни беседи, 1916-20г.
7. ДАЛИ МОЖЕ — неделни беседи, 1918г. София
8. ДВАТА ПЪТЯ — МОК, г. I, т. I, 1922г.
9. ДОБРИ И ЛОШИ УСЛОВИЯ — ООК, г. VII, т. III, 1928г.
10. ЖИВИЯТ ГОСПОД — неделни беседи, 1922г. София
11. ЗА СЪДБА ДОЙДОХ — неделни беседи, 1928г. София
12. КРАДЕЦЪТ И ПАСТИРЯТ — неделни беседи, 1929г. София
13. ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА — утринни слова, т. I, 1937-38г.
14. МАЛКИ И ГОЛЕМИ ПРИДОБИВКИ — ООК, г. VII, т. II.
15. МНОЗИНА КАЗВАХА — неделни беседи, 1927г. София
16. НОВИЯТ ЧОВЕК — неделни беседи, 1921г. София
17. НЯМА ПРОРОК — беседа, серии
18. ОБЩЕНИЕ С БОГА — беседа, серии
19. ОТИВАНЕ И ВРЪЩАНЕ — съборни беседи
20. ПЕТИМАТА БРАТЯ — неделни беседи, 1923-38г.
21. ПОУЧАВАШЕ ГИ — неделни беседи, 1923г. София
22. СОЛТА — III серия, неделни беседи, 1915-19г. София
23. СТАРОТО ОТМИНА — утринни слова, т. II, 1937г. София
24. СЪБУЖДАНЕ — ООК, г. XI, т. I, 1931г. София
25. УСТОЙЧИВИ ВЕЛИЧИНИ — утринни слова, г. V, т. II, 1936г.
26. ФАКТОРИ В ПРИРОДАТА — МОК, г. XI, т. II, 1932г. София
27. ЩЕ СЕ НАСИТЯТ — беседа, серии
28. ЩЕ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ — неделни беседи
29. ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА

* МОК — Младежки окултен клас; ООК — Общ окултен клас.

Съдържание

Книга трета

НОВОТО	7
РАБОТА В СВЕТА	9
ЛИТЕРАТУРА	40

Книга четвърта

ДУХЪТ И БУКВАТА	45
ЛИТЕРАТУРА	87

